

ΦΕΡΙΤΑ΄ ΥΛΙΚΑ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

Σεπτέμβρης 2025

τυπώθηκε σε 400 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς αντίτιμο,
με ελεύθερη συνεισφορά,
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

edit to rial

Μόλις έκλεινε η ύλη του περιοδικού, τελείωνε και η νικηφόρα απεργία πείνας του Πάνου Ρούτσι, πατέρα του Ντένις, δολοφονημένου στα Τέμπη τον Φλεβάρη του 2023. Γίναμε μάρτυρες για μια ακόμη φορά ενός κράτους και των κονδυλοφόρων του που αντιμετωπίζουν τους συγγενείς των 57 θυμάτων των Τεμπών ως παρασυρμένους, πότε αφελείς και πότε ιδιοτελείς, αναλόγως της συγκυρίας που βολεύει την πορεία της θεσμικής συγκάλυψης του σχετικού εγκλήματος. Αποτελεί τη συνέχεια μιας προσπάθειας εδώ και 2 χρόνων από μεριάς του καθεστώτος, όπως την παρουσιάζουμε και στο συλλογικό μας κείμενο του παρόντος τεύχους.

Παράλληλα, ολοκληρώθηκε και η απόπειρα 41 σκαφών του εγχειρήματος March to Gaza να προσεγγίσουν από θαλάσσης την ζωντανή κόλαση της Παλαιστίνης. Προκειμένου να σπάσουν τον αποκλεισμό της πιο μεγάλης ανοιχτής φυλακής του κόσμου, τόσο συμβολικά, όσο και ουσιαστικά προσφέροντας την ανθρωπιστική βοήθεια που αναλογούσε στις δυνάμεις τους. Η απόπειρα αυτή στέφθηκε με επιτυχία στο συμβολικό της μέρος, μετατρέποντάς το σε ένα μεγάλο πολιτικό και κοινωνικό κεφάλαιο αγώνα σχετικά με την υπόθεση της αλληλεγγύης.

Και ο πολιτικός χρόνος εξακολουθεί να είναι πυκνός σε γεγονότα βαρύνουσας σημασίας. Το ανοιχτό μέτωπο της Ουκρανίας, το Realm Europe, το γεωστρατηγικά αδηφάγο Ισραήλ, η επικίνδυνα γκροτέσκο διακυβέρνηση του Τραμπ, η στοχευμένη αστάθεια στη Λατινική Αμερική, οι οξυμένα διαχωρισμένες κοινωνίες του λεγόμενου πολιτισμένου κόσμου. Το σκοτάδι γίνεται όλο και πιο πυκνό και η έξοδος από το τούνελ φαίνεται να οδηγεί στον αδιέξοδο αστερισμό των Τόμαχοκ και των Ορέσνικ.

Σε ό,τι μας αφορά, ως συντακτική ομάδα των Φερτών Υλικών, που επιμένει στην πολιτική και κοινωνική βαρύτητα των διαζώσης αγώνων ενάντια στις μεγάλες και μικρές εξουσίες, που επιμένει στην προσέγγιση του δημιουργικού φαντασιακού έξω από τα κανάλια των εμπορευματικών σχέσεων, που επιμένει στην αξία της υλικότητας των τυπωμένων σκέψεων, στο χαρτί, των «καρφωμένων λέξεων, σαν πρόκες» στις ανυπότακτες συνειδήσεις, συνεχίζουμε. Ένα ακόμη τεύχος χωρίς τη διάδραση που προσδοκούσαμε ευθύς εξαρχής του εγχειρήματος αλλά με το πείσμα στην αξία της βραδύτητας, της σταθερότητας και της συνέχειας σε ένα εχθρικό περιβάλλον που επιδιώκει ολοένα και περισσότερο την εξαντλητική επικοινωνιακή ταχύτητα, την προχειρότητα, την αποσπασματικότητα και την επιφανειακότητα.

Το πείσμα μας επιδιώκει την αναβίωση της αγάπης στην θεωρία, ως απαραίτητο μέρος της πράξης, της απελευθερωτικής συντροφικής πληροφόρησης, του αναντικατάστατου της διαζώσης επικοινωνίας, των αυτοοργανωμένων δικτύων διανομής ανατρεπτικού υλικού που έχουν ξεθεμελιωθεί από τον ψηφιακό ορυμαγδό.

Αυτό το πείσμα, που ακόμη μας εκπλήττει...

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Ο Light ζητά «αντρικά» συγγνώμη

Απολογήθηκε για τον μισαναπηρικό λόγο αλλά όχι για το σεξιστικό και βέβαια δεν είπε κουβέντα για το αίτημα της ΕΣΑμεΑ να αποσύρει το τραγούδι του.

Με... σεξιστικό τρόπο αποφάσισε να «απολογηθεί» ο γνωστός τραγουδιστής Light για τους στίχους του νέου του τραγουδιού που προκάλεσαν την σφοδρή αντίδραση της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία (ΕΣΑμεΑ).

Συγκεκριμένα, ο τραγουδιστής σε βίντεο που δημοσιεύσε αποφάσισε να ζητήσει «αντρικά συγγνώμη» στα ανάπηρα άτομα, ενώ «σαν άντρας» αναλαμβάνει πλήρως και την ευθύνη των πράξεων του.

Πρόκειται για έναν αρχιερέα της trap που ήρθε στο προσκήνιο για έναν επιπλέον λόγο από αυτόν των γνωστών ναρκισσιστικών ασκήσεων πικτής τεστοστερόνης. Και αυτός ο λόγος δεν είναι άλλος από την συνεργασία του με τον έτερο αρχιερέα του hip-hop, τον Λεξ. Δημιουργήθηκε μεγάλος ντόρος για αυτή την επαγγελματική(;) σχέση, περισσότερο γιατί ο ένας υποτίθεται ότι δεν συνάδει με τις δημιουργικές αναφορές του άλλου. Και οι δύο, βέβαια, εκφράζουν με τον καλύτερο τρόπο υπαρκτές «κοινωνικές ανάγκες» γι' αυτό και είναι αρχιερείς στους καταναλωτικούς τους ναούς. Το θέμα ουσιαστικά είναι ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με το γεγονός ότι φαινομενικά(;) διαφορετικές «κοινωνικές ανάγκες» συνυπάρχουν στους ίδιους φυσικούς φορείς. Μα, αυτό ακριβώς συνιστά μια Κοινωνία του Θεάματος. Στο πλαίσιο αυτής της κοινωνίας ο Σαββόπουλος μπορεί να χτυπάει στον κώλο ένα «κουνελάκι» πάνω στη σκηνή και ο Λεξ να χαριεντίζεται με τον Light όταν αυτός έχει προσβάλλει θαυμαστές του σε αναπηρικό καροτσάκι. Κι όποιος/α διαφωνεί μαύρο φίδι (κοινωνικού εκφρασισμού) που τον έφαγε!

Νομίζω ότι πρέπει να κάνουμε έναν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα στα μαγαζιά που θα κλείσουν μόνο κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης και των άλλων που θα παραμείνουν κλειστά για ολόκληρη τη μέρα απεργώντας σε ένδειξη συμπαράστασης και δίνοντας την ευκαιρία στους εργαζομένους τους να συμμετέχουν.

Θεωρώ ότι τα πρώτα, δεν διακατέχονται από αισθήματα αλληλεγγύης, αλλά από τον φόβο τυχόν επεισοδίων, από τον φόβο μην τους την πουν οι διαδηλωτές και από το ακριβώς αντίθετο της αλληλεγγύης, δηλαδή σε περίπτωση επεισοδίων να μην παράσχουν καταφύγιο σε κυνηγημένους από την αστυνομία διαδηλωτές...

Το έχουμε δει να συμβαίνει αυτό ακόμα και στα Εξάρχεια. Γι' αυτό πριν πείτε μπράβο, βεβαιωθείτε για το άδολο της πράξης. Ευχαριστώ την φίλη Klairi Sperelaki, που το επισήμανε.

Αναφέρεται στις συγκεντρώσεις της 28ης Φλεβάρη για τα Τέμπη. Η στάση των μεγάλων και μικρών αφεντικών ήταν εξαιρετικά αμφιλεγόμενη επιτρέποντας πολλές ερμηνείες. Τέτοια σχόλια έγιναν προφανώς για να προλάβουν τυχόν διαταξικές προσεγγίσεις του φαινομένου.

Η κατάτμηση των σκελετών των αγίων αποτελεί πάγιο και παραδοσιακό εμπορικό κόλπο των αντιπροσωπειών του super star της Βηθλεέμ ανά την επικράτεια. Έτσι, το κεφάλι πάει εδώ, ο θώρακας πάει εκεί, οι κνήμες παραπέρα ώστε να βολεύονται όλοι. Το άγιο εμπόρευμα μοιράζεται για να υπάρχουν και οι αντίστοιχες άγιες απολαβές. Είναι αλήθεια, ωστόσο, το γεγονός ότι θα μπορούσαν να δημιουργηθούν και super market με αναμειγνυμένους σκελετούς προκαλεί μια έκπληξη ως εμπορική διαχείριση της οσιότητας χωρίς ηθικό (τους) πάτο...

Οπαδός Metallica

Τραγουδιστής Metallica

Αρχείο Κινηματικών Αφισών 2147
2 ώρ. · 🌐

Σαν σήμερα, στις 23 Μαΐου 2019, η Ερατώ Μ. Κρεμασιώτη δολοφονείται από τον εν διαστάσει σύζυγό της, στο διαμέρισμα που είχε μετακομίσει στη Μυτιλήνη Λέσβου για να ξεκινήσει μια νέα ζωή μετά την αίτηση διαζυγίου.

Ο 25χρονος τότε Παναγιώτης Κокκαλέλλης, αφού προηγουμένως είχε παρακολουθήσει τις κινήσεις της και είχε εισβάλει στο σπίτι της ενώ η Ερατώ βρισκόταν με κάποιο φίλο της μετέβη στο χωριό του Λουτρά Λέσβου, και αφού οπλίστηκε με την κυνηγετική του καραμπίνα, επέστρεψε στη Μυτιλήνη με μοναδικό σκοπό να τη δολοφονήσει. Αυτό που έκανε ακόμα πιο ειδικής τη δολοφονία, ήταν ότι ο γυναικοκτόνος δεν δίστασε καν στο γεγονός ότι μέσα στο σπίτι, στο διπλανό δωμάτιο κοιμόταν και η 2,5 ετών κόρη τους. Αυτήκοος μάρτυρας της δολοφονίας βρέθηκε παιδικός φίλος της Ερατώς, με τον οποίο και συνομιλούσε στο τηλέφωνο, όταν ο δράστης εισέβαλε από τη μπαλκονόπορτα. Αφού ο δράστης άρχισε να τη βρίζει και να την απειλεί, έστρεψε την καραμπίνα εναντίον της και την πυροβόλησε εξ επαφής στο κεφάλι, σκοτώνοντάς την ακαριαία.

Η Ερατώ είχε ήδη ξεκινήσει τη διαδικασία διαζυγίου και σύμφωνα με μαρτυρίες φίλων και συγγενών της, δεχόταν συστηματική ψυχολογική και σωματική βία κατά τη διάρκεια του γάμου της. Η απόφασή της να απομακρυνθεί φαίνεται πως εξόργισε τον δράστη, ο οποίος αποφάσισε να την «τιμωρήσει», αφαιρώντας της τη ζωή. Από την πρώτη στιγμή το περιβάλλον του δράστη, προσπάθησε να τον δικαιολογήσει, ενώ δεν δίστασε και να κυκλοφορήσει κείμενο για συλλογή υπογραφών υποστήριξης στο χωριό του, στο οποίο συκοφαντούσε τη δολοφονημένη πλέον Ερατώ.

Ο γυναικοκτόνος καταδικάστηκε πρωτοδικώς από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Χίου σε ισόβια κάθειρξη για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, αλλά και σε φυλάκιση τριών ετών για παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία. Το δικαστήριο δεν του αναγνώρισε κανένα ελαφρυντικό.

Μετά από πολλές αναβολές, το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Κακουργημάτων Βορείου Αιγαίου, το Φεβρουάριο του 2024 επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση, απορρίπτοντας ομόφωνα τον ισχυρισμό της υπεράσπισης ότι ο δράστης βρισκόταν εν βρασμώ ψυχής.

Ο δράστης προσέφυγε στον Αρειο Πάγο, ζητώντας αναίρεση της απόφασης με το επιχείρημα ότι η δολοφονία έγινε εν βρασμώ ψυχής. Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση, διατηρώντας την ποινή των ισοβίων και κλείνοντας οριστικά την ποινική διαδικασία.

Η δολοφονία της Ερατώς, δεν ήταν ένα ακόμα μεμονωμένο περιστατικό, ούτε καν για το νησί της Λέσβου. Αποτέλεσε την τρίτη γυναικοκτονία που έλαβε χώρα στο νησί, μέσα σε διάστημα 7 χρόνων. Αυτό που αναδείχθηκε όμως ξανά μέσα από την υπόθεση, πέρα από τη συστημική φύση της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας, ήταν η κουλτούρα συγκάλυψης που καλλιεργείται σε μεγαλύτερες, αλλά ακόμα περισσότερο, σε μικρές κοινότητες για τους δράστες, καθώς και ο ρόλος των ΜΜΕ, που τις περισσότερες φορές αντιμετωπίζουν αυτά τα περιστατικά ως προϊόντα κατανάλωσης για τις μεσημεριανές τους ζώνες, απογυμνώνοντάς τα από τις καταπιέσεις και τον δολοφονικό πατριαρχικό πυρήνα τους.

Δεν είναι όλες εδώ, λείπει η Ερατώ

Συλλογή αφισών μνήμης και οργής για τη δολοφονία της Ερατώς
<https://arxeio2147.esnivbloas.net/.../cate.../aeonota/erato>

εγώ ξένος
9 ώρ. · 🌐

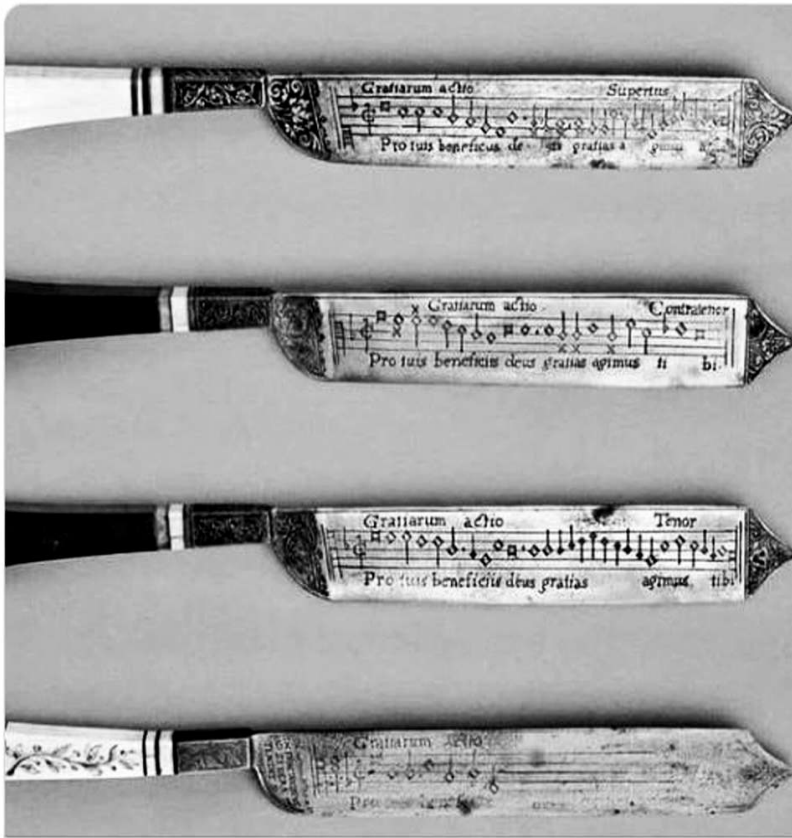
Ελάχιστος φόρος τιμής είναι αυτή η μικρούλα αναφορά σε δύο ανθρώπους, που η εικόνας τους περιέχει όλη την τρυφερότητα και την καλοσύνη, που κυκλοφορούσε στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Ο Ανέστης Κόντης "έφυγε" από το πλευρό του αδερφού του Μιχάλη !!!
Τα αχώριστα αδέρφια με τα γλυκά τους χαμόγελα (ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς τους ;;;) και την πάντα ευγενική χειρονομία δεν είναι μαζί πια... μαζί στους περιπάτους στη σύντομη κουβέντα με τους περαστικούς, μαζί σε κάθε μία αντιφασιστική πορεία και ανθρώπινη εκδήλωση !!!
Αντίο κύριε Ανέστη !!!

Θεσσαλονίκη, Ιούλης του 2025, οι δίδυμοι...

Vishwa Jyoti
22 ώρ. · 🌐

Fractal
3 ημ. · 🌐

Μουσικά μαχαίρια... !
Αυτά χρησιμοποιήθηκαν τον 16ο αιώνα, κυρίως στην Ευρώπη. Αυτά τα μαχαίρια ήταν χαραγμένα με μουσικές παρτιτούρες κατά μήκος της λεπίδας και χρησιμοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια δεξιώσεων και συγεντρώσεων. Κάθε μαχαίρι είχε χαραγμένο ένα μέρος της μουσικής που αντιστοιχεί σε ένα συγκεκριμένο φάσμα φωνητικών ικανοτήτων (όπως σοπράνο, τενόρος, μπάσος), επιτρέποντας έτσι στους επισκέπτες να τραγουδούν μαζί πριν μετά τα γεύματα.

Αυτά τα μαχαίρια αποτελούν ένα συναρπαστικό παράδειγμα της διασταύρωσης μεταξύ τέχνης, μουσικής και κουζίνας στην ευρωπαϊκή ιστορία.

Κατά τα άλλα οι Ρομά κλέβουν ρεύμα και ακριβαίνει

ΕΛΛΑΔΑ #ΔΕΔΔΗΕ #Ρευματοκλοπή #Επιτηρησεις #Ξενοδοχεια #Καφετεριες #Εσπιατορια
ΔΕΔΔΗΕ: Ρευματοκλοπή 1,2 εκατ. ευρώ αποκάλυψαν έλεγχοι 4 μηνών σε 700 ξενοδοχεία, εσπιατόρια και καφετέριες

Σε ορισμένες περιπτώσεις γνωστών αλυσίδων καταστημάτων, το ποσοστό διαπιστωμένων ρευματοκλοπών ξεπέρασε το 50% επί του αριθμού των παροχών που ελέγχθηκαν

Όντως για τους αντιτσιγγανιστές φαίνεται περίεργο το γεγονός ότι μια παραβατικότητα συνυφασμένη σχεδόν αποκλειστικά με τους Ρομά τελικά συναντιέται και στην πρωτοπόρα βιομηχανία του εθνικού κορμού. Και καλά κάνει και τους φαίνεται περίεργο γιατί τότε απλώς δεν θα ήταν αντιτσιγγανιστές.

Elias Sekeris

1 ώρ. · 🌐

... >

ΚΛΑΥΔΙΑ ENANTION ΜΑΡΙΝΑΣ

Διάβασα στο προφίλ ενός φίλου για την συγκριση που προωθείται από τα ΜΜΕ, ανάμεσα στη Κλαυδία και τη Μαρίνα Σάττι και θυμήθηκα τον Τσομσκι.

Προφανώς η σύγκριση δεν είναι ούτε αθώα ούτε τυχαία και φυσικά δεν αφορά τη φωνή, το ύφος ή την αισθητική τους. Είναι κάτι πολύ βαθύτερο: είναι η προσφορά δύο διαφορετικών αλλά εξίσου ελεγχόμενων επιλογών μέσα σε ένα πλαίσιο που κανείς δεν μπορεί να αγγίξει.

Η Κλαυδία συμβολίζει αυτό που το σύστημα μπορεί να προβάλλει άφοβα: το νέο, το ταπεινό, το σεμνό, το "ουδέτερο", το Πατουλιδικό "για την Ελλάδα ρε γαμώτο" κοκ. Μια καλλιτεχνική παρουσία που μπορεί εύκολα να ενσωματωθεί. Να γίνει "δική μας". Δεν προκαλεί ρωγμές, δεν φέρνει δυσφορία σε κανέναν.

Η Σάττι, από την άλλη, φέρει κάτι πιο σύνθετο. Δεν χωράει ακριβώς στο καλούπι. Προκαλεί αμφισβητεί, μιλάει για την Παλαιστίνη, για τους ανθρώπους που το ελληνικό κράτος δολοφον στο Αιγαίο και για όσα τελοσπαντων αφήνονται συνήθως εκτός του συστημικού λόγου. Αυτό, στην πρώτη ανάγνωση, φαίνεται να την τοποθετεί απέναντι στο κυρίαρχο πολιτισμικό πλαίσιο. Και ως έναν βαθμό, έτσι είναι. Όμως το σύστημα δεν λειτουργεί πλέον με απλή καταστολή. Το πιο εξυπνο σύστημα είναι αυτό που επιτρέπει την εξαίρεση — για να ελέγχει ολοκληρωτικά τη οποιαδήποτε αντίσταση.

Ο Νόαμ Τσόμσκι το έχει περιγράψει με ακρίβεια: «Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να ελέγχεις τους ανθρώπους είναι να περιορίσεις αυστηρά το φάσμα των αποδεκτών απόψεων, αλλά να επιτρέπεις έντονη συζήτηση μέσα σε αυτό το φάσμα». Δεν χρειάζεται να φιμώσεις κανέναν. Αρκεί να διαμορφώσεις το κάδρο.

Η Σάττι είναι, έτσι, μια χρήσιμη φιγούρα. Όχι παρά τη στάση της, αλλά εξαιτίας αυτής. Λειτουργεί ως βαλβίδα εκτόνωσης. Δίνει στο πολιτικά "ανήσυχο" κοινό μια φωνή να αγαπήσει έναν ρόλο να ταυτιστεί, ένα συμβολικό πεδίο όπου μπορεί να αισθάνεται "εκπροσωπημένος". Ένας ελευθεριακός, ένας αριστερός, ένας απογοητευμένος μπορεί να πει: "τουλάχιστον υπάρχ κι αυτή". Και με αυτόν τον τρόπο, η ανάγκη για πραγματική ρήξη μετατρέπεται σε συμβολική ταύτιση.

Το σύστημα λοιπόν δεν φοβάται τόσο την κριτική. Φοβάται τη ριζική απονομιμοποίησή του. Κ για να την αποφύγει, χρειάζεται μορφές σαν τη Σάττι — πρόσωπα που δεν το ανατρέπουν, αλλά επιβεβαιώνουν την εικόνα του ως "ανοιχτού", "ανεκτικού", "πολυφωνικού" κλπ.

Γι' αυτό και η σύγκριση με την Κλαυδία είναι εργαλειακή. Στήνεται ανάμεσα σε δύο αποδεκτές, χρηστικές θέσεις: η μία για να καθησυχάζει, η άλλη για να εκτονώνει. Η Κλαυδία προσφέρει κανονικότητα. Η Σάττι προσφέρει εκτόνωση. Και οι δύο διατηρούν την ισορροπία.

Όταν μας "βάζουν" να επιλέξουμε ανάμεσα στις δύο, δεν μας ζητούν να πάρουμε πολιτική θέση προφανώς. Μας ζητούν να αποδεχτούμε τον ορίζοντα. Να μείνουμε εντός του. Να νομίζουμε ότι έχουμε φωνή, χωρίς ποτέ να αγγίζουμε τα πιο δύσκολα ερωτήματα: Ποιος ορίζει ποιος και ποια χωράνε; Ποια λόγια θεωρούνται αποδεκτά; Πόση αλήθεια αντέχει το πλαίσιο;

Ioanna Kalogeropoulou

2 ώρ. · 🌐

... ✕

Εδώ έζησε και πέθανε από τις κακουχίες της ζωής ο Ιορδάνης Παναγιωτόβ, ο άστεγος της Μυτιλήνης, ζούσε έξω από την τράπεζα και έπαιζε κιθάρα ήρθε μετανάστης από την Βουλγαρία, ήταν εργάτης...Ο κόσμος του αφήνει γαρύφαλλα, τσιγάρια, τσιπούρες...τα πράγματα του νεκρού στέκονται διπλωμένα και περιποιημένα από τον κόσμο που στεκόταν αλληλέγγυος, την στιγμή που εκατομμύρια κόσμος διαδηλώνει για όλους τους λόγους του κόσμου και επειδή ζούμε στην χώρα που μέλη ανθρώπων και προσωπικά αντικείμενα τσουβαλιάστηκαν σε σακούλες και χάθηκαν στο μπάζωμα μετά την δολοφονία των παιδιών στα Τέμπη ... δύο άλλοι κόσμοι...ο δολοφόνος λέει ότι έτσι πρέπει,για να πάει η χώρα ψηλότερα.. έχετε τελειώσει σκουπίδια...

Κι εκεί που καθόμασταν και μελετούσαμε Αριστοτέλη, ήρθαν ξαφνικά οι Τούρκοι και μας κατέκτησαν.

Αλλά εμείς μετά είπαμε "400 χρόνια χωρίς Αριστοτέλη είναι πολλά" κι επαναστατήσαμε.

Αμέσως μετά συνεχίσαμε τη μελέτη του Αριστοτέλη.

Θεσσαλονίκη, 28 Φλεβάρη 2025, η αδιαμφισβήτητη δύναμη της ελεύθερης συνεισφοράς που γεννιέται στο δρόμο και μένει να γίνει καθολική πράξη...

Σημειώσεις για την υπόθεση των Τεμπών: «η τέχνη της συγκάλυψης» και οι απαντήσεις

1

Ποια ήταν τα κορυφαία γεγονότα τα οποία σχηματοποίησαν την πολιτική, κοινωνική και οικονομική συνθήκη που προηγήθηκε του εγκλήματος των Τεμπών; Τον Φλεβάρη του 2022, ένα χρόνο πριν από το έγκλημα των Τεμπών, ξεκίνησε η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Ένα γεγονός που λειτούργησε και λειτουργεί ως θρυαλλίδα στην αναδιάταξη της ιεραρχίας των δυνάμεων παγκόσμιας ηγεμονίας. Η περιοχή της κεντροανατολικής και της νότιας Ευρώπης μπαίνει σε περιπέτειες. Αυτό το κορυφαίο γεγονός πήρε τη σκυτάλη, ωστόσο, από ένα άλλο κορυφαίο γεγονός, αυτό της πανδημίας COVID-19. Ο μισός πληθυσμός του πλανήτη ζούσε υπό το καθεστώς κάποιας μορφής περιορισμού, περιστολής και ρύθμισης των φυσικών του σχέσεων και δεσμών. Τα γεγονότα αυτά έρχονται να επιβαρύνουν την δεδομένη εσωτερική αστάθεια των καπιταλιστικών καθεστώτων ως εξωγενείς παράγοντες. Οι συνέπειες όλης αυτής της κατάστασης βιώνονται από τις κοινωνίες ενώ οι πραγματικές αιτίες, ωστόσο, που τα προκαλούν παραμένουν στο σκοτάδι.

Επομένως, το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον της

«ψωροκώσταινας» ήταν εξαιρετικά ευάλωτο και επικίνδυνα διάτρητο ήδη πολύ πριν το έγκλημα των Τεμπών. Υπήρχε κοινωνική συνείδηση αυτής της κατάστασης; Είναι αλήθεια ότι οι μηχανισμοί καθεστωτικής πληροφόρησης κάθε φορά φροντίζουν να επιβάλλουν μια συνθήκη παντελούς κοινωνικής άγνοιας των δεδομένων της πραγματικότητας. Κι αν αυτοί οι μηχανισμοί τα καταφέρνουν σε συνθήκες «δημοκρατικού πλουραλισμού στην πληροφόρηση» σε κράτη πρώτης καπιταλιστικής γραμμής, μπορείτε να φανταστείτε το πληροφοριακό σκοτάδι που χαρακτηρίζει μια κοινωνία της «λίστας Πέτσα». Από την άλλη, τα social media παρέχουν, συνήθως, μια αποσπασματική πληροφόρηση που εφάπτεται της αμεσότητας των γεγονότων χωρίς, ωστόσο, πρόσβαση σε βασικά στοιχεία ανάλυσης της πραγματικότητας. Απόκρυψη από τον κρατικό μηχανισμό, συγκάλυψη από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, εικασίες και αποσπασματικότητα από τα social media.

Τέσσερα χρόνια πριν το έγκλημα των Τεμπών, η ελληνική κοινωνία (αν αφαιρετικά την συγκροτήσουμε ως συνειδητά ενιαίο συλλογικό υποκείμενο) ήδη από το 2019, προσφέροντας 39,85% στη ΝΔ (σκάρτα 20% με δεδομένο το 43% της αποχής) θεωρεί ότι, εν μέσω μιας απονομιμοποίησης της κεντρικής εξουσίας και μιας απομαζικοποίησης των δυνάμεων της αντιπολίτευσης, θα επιτρέ-

ψει στις δυνάμεις της παραδοσιακής δεξιάς να κλείσουν τη σελίδα των «πειραματισμών» της προηγούμενης πενταετίας από μία θλιβερή σοσιαλδημοκρατική διαχείριση. Έτσι, το ένα πέμπτο της ελληνικής κοινωνίας, παραδοσιακά συντηρητικό και κοινωνικά αντιδραστικό, αυτός ο διηνεκής εθνικός κορμός του επιθετικού μικροαστισμού, επλέγει για το σύνολο της κοινωνίας, προς το εξωτερικό της, μια πολιτική απόλυτου προτεκτοράτου της λεγόμενης Δύσης, εν ονόματι της ασφάλειας στο ασταθές διεθνές περιβάλλον αφενός, και προς το εσωτερικό της μια πολιτική απόλυτης υποταγής στον εγκώριο κεφάλαιο με αντιστάθμισμα κάποια ψίκουλα επιδοματικής πολιτικής. Πρόκειται για την ηγεμονία του επιθετικού μικροαστισμού στην κοινωνική συνείδηση.

Τα χρόνια της πανδημίας επέτειναν, λόγω της φυσιογνωμίας των μέτρων της καραντίνας, το συντηρητισμό (ως κοινωνική προέκταση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης) και την εξατομίκευση (που ανάγει ως μέγιστο όριό της τα συμφέροντα και τη διατήρηση του στενού οικογενειακού και φιλικού περιβάλλοντος). Μπορεί να υπήρχε ένα είδος γενικής κατακραυγής των άθλιων, διάτρητων και καταγέλαστων κρατικών μέτρων διαχείρισης της πανδημίας αλλά αυτή καλύφθηκε από τις βαθιές κοινωνικές διεργασίες που ξεδιπλώθηκαν με σημείο αναφοράς την περιστολή των φυσικών σχέσεων και την πρόκριση του ψηφιακού μοντέλου κοινωνικοποίησης. Έτσι, στον χώρο των κοινωνικών αντιστάσεων, πέρα από λίγες δυνάμεις που αποπειράθηκαν να αποκαταστήσουν το δημόσιο χαρακτήρα κοινωνικής έκφρασης μέσα σε ένα περιβάλλον κοινωνικής και πολιτικής εχθρικότητας, υπήρξε βαθμιαία αποσυλλογικοποίηση των απελευθερωτικών εγχειρημάτων.

Η έξοδος από την καραντίνα βρίσκει την ελληνική κοινωνία μωδιασμένη μέσα σε ένα καθεστώς βαθιάς λιτότητας (με κρατικά άλλοθι τις παγκόσμιες συνέπειες είτε της πανδημίας είτε του πολέμου) και εξαιρετικά μειωμένων συλλογικών αντανάκλαστικών. Αυτή η συνθήκη λιτότητας και ανέχειας όσο και η αποσυλλογικοποίηση των αντιστάσεων, αφορούν σε μεγάλο βαθμό τόσο τις συνέπειες όσο και την αδυναμία αντιμετώπισης των ελαυνουσών ιδιωτικοποιήσεων του δημόσιου τομέα. Οι ιδιωτικοποιήσεις εξάλλου αποτελούν βασική συνιστώσα των νεοφιλελεύθερων καθεστώτων.

Η συγκεκριμένη «φιλοσοφία» των ιδιωτικοποιήσεων (που δεν είναι τίποτα άλλο από λεηλασία των δημόσιων πόρων σε βάρος των υποτελών τάξεων) δεν θα μπορούσε να μην αγγίζει -για πολλούς και διάφορους λόγους- τον χώρο των σιδηροδρόμων.

Έτσι, διαβάζουμε ότι «πριν από το δυστύχημα είχαν γίνει έγγραφες προειδοποιήσεις, κινητοποιήσεις και νομικές ενέργειες των εργαζομένων στο σιδηροδρομικό δίκτυο, όσον αφορά στην υποστελέχωση, στην ανεπαρκή συντήρηση και στην έλλειψη βασικών συστημάτων λειτουργίας και ασφαλείας των σιδηροδρόμων». Πότε όμως το διαβάζουμε; Είναι χαρακτηριστικό ότι τα καθεστωτικά μέσα είχαν τις πληροφορίες στα χέρια τους αλλά τις διοχέτευσαν αφού το έγκλημα είχε ήδη διαπραχθεί.

[Τέμπη: Το εξώδικο της Πανελληνίας Ένωσης Προσωπικού Έλξης που ενημέρωνε για διαλυμένο σιδηροδρομικό δίκτυο από το Νοέμβριο [Εθνος, 1/3/23]

[Προφητική ανακοίνωση στις 7 Φεβρουαρίου από την Δημοκρατική Ενωτική Συνδικαλ. Κίνηση Σιδηροδρομικών [Ναυτεμπορική 1/3/23]

Οι δημοσιεύσεις που έγιναν την επόμενη μέρα του εγκλήματος των Τεμπών τί άλλο θα μπορούσαν να εξυπηρετήσουν (αφού δεν εξυπηρέτησαν τις υποτελείς τάξεις μια και δεν δημοσιεύτηκαν στην ώρα τους) αν όχι την κυρίαρχη τάξη; Τι άλλο πέραν της διεκπεραίωσης της φαιδρής πολυφωνίας, της «αντικειμενικής ενημέρωσης», των δημοκρατικών προσχημάτων στα μέτρα πάντα των συμφερόντων του καθεστώτος;

Σε πολιτικό επίπεδο, «περίπου έναν μήνα πριν το δυστύχημα, στις 19 Ιανουαρίου 2023 ο βουλευτής του ΚΚΕ Χρήστος Κατσώτης ανέφερε ότι εκκρεμούν σημαντικές εγκαταστάσεις στο δίκτυο και προειδοποιούσε για τυχόν ατυχήματα ή δυστυχήματα, ενώ ο αρμό-

διος υπουργός, Κώστας Καραμανλής, σε συζήτηση κατά την διάρκεια κοινοβουλευτικού ελέγχου για το καθεστώς λειτουργίας του σιδηροδρομικού δικτύου, που πραγματοποιήθηκε 8 ημέρες πριν το δυστύχημα, στις 20 Φεβρουαρίου 2023, είχε δηλώσει ότι «είναι ντροπή και θα έπρεπε να ντρέπεστε να μιλάτε για την ασφάλεια των σιδηροδρόμων».

Αυτή είναι, σχηματικά και εν ολίγοις, η «τάξη» των κοινωνικών πραγμάτων στις 28 Φλεβάρη του 2023, οπότε και 57 άνθρωποι δολοφονούνται ενώ 180 τραυματίζονται στο σιδηροδρομικό έγκλημα των Τεμπών. Ένα έγκλημα προδιαγεγραμμένο...

2

Στην Ελλάδα κηρύχθηκε τριήμερο εθνικό πένθος, από την 1η μέχρι τις 3 Μαρτίου και οι νεκροί κηδεύθηκαν δημοσία δαπάνη. Πρόκειται για ένα παραδοσιακό συστημικό ξέπλυμα της θεσμικής υποκρισίας.

Στα πρώτα πορίσματα μετά το έγκλημα των Τεμπών τα αίτια του δυστυχήματος συνοψίζονται, πρώτον στην άκαιρη διέλευση της επιβατικής αμαξοστοιχίας λόγω καθυστέρησης, δεύτερον στην απουσία επικοινωνίας μεταξύ του μηχανοδηγού της εμπορικής αμαξοστοιχίας και του σταθμάρχη, τρίτον στην εγκατάλειψη των πόστων εν ώρα υπηρεσίας από δύο σταθμάρχες, και τέλος στην ολιγωρία ως προς την ολοκλήρωση του Ευρωπαϊκού Συστήματος Διαχείρισης Σιδηροδρομικής Κυκλοφορίας. Η ιεράρχηση των αιτιών δεν είναι τυχαία...

Σε ό,τι αφορά το λεγόμενο «μαύρο κουτί» του τρένου, η έρευνα φέρεται να αποκάλυψε ότι είχε πάψει να καταγράφει δεδομένα ήδη από το μακρινό 2018...

Οι ανακοινώσεις των άμεσα εμπλεκόμενων οργανισμών, εταιριών και φορέων αποτελούν μνημείο αντανάκλαστικής αποποίησης και μετάθεσης ευθυνών με τελικό σκοπό, όπως πάντα σε παρόμοιες καταστάσεις, τη γενικευμένη σύγχυση και τη συσκοτίση των πραγματικών αιτιών.

Κατά έναν «περίεργο» τρόπο, οι πληροφορίες για τους πρώτους κρατικούς χειρισμούς στο πεδίο του εγκλήματος παρέχονται από ξένα ειδησιογραφικά πρακτορεία όπως το BBC News, ABC News, Jerusalem Post και Associated Press. Αυτό που μπορεί να γίνει εν πρώτοις κατανοητό, είναι ότι τα επιτελεία όλων των αρμόδιων θεσμικών εξουσιών χρειάζονται χρόνο για να συντονιστούν σχετικά με τους κατάλληλους χειρισμούς που θα εξυπηρετήσουν την δρομολογούμενη διαδικασία συγκάλυψης.

Και πράγματι, στο παρασκήνιο ξεδιπλώνεται ένα πρώτο κύμα συγκάλυψης: μπάζωμα του χώρου του εγκλήματος, καταστροφή βιολογικού υλικού, καταγγελίες πυροσβεστών περί πύξεων για την σύνταξη εγγράφου αυτοψίας, συρραφή και αλλοίωση συνομιλιών υπαλλήλων του σιδηροδρόμου, μπλοκάρισμα οποιασδήποτε περαιτέρω έρευνας για να διαπιστωθούν τα αίτια που προκάλεσαν την μεγάλη πυρόσφαιρα που αποδεδειγμένα κατέκαψε τόσους ανθρώπους ζωντανούς.

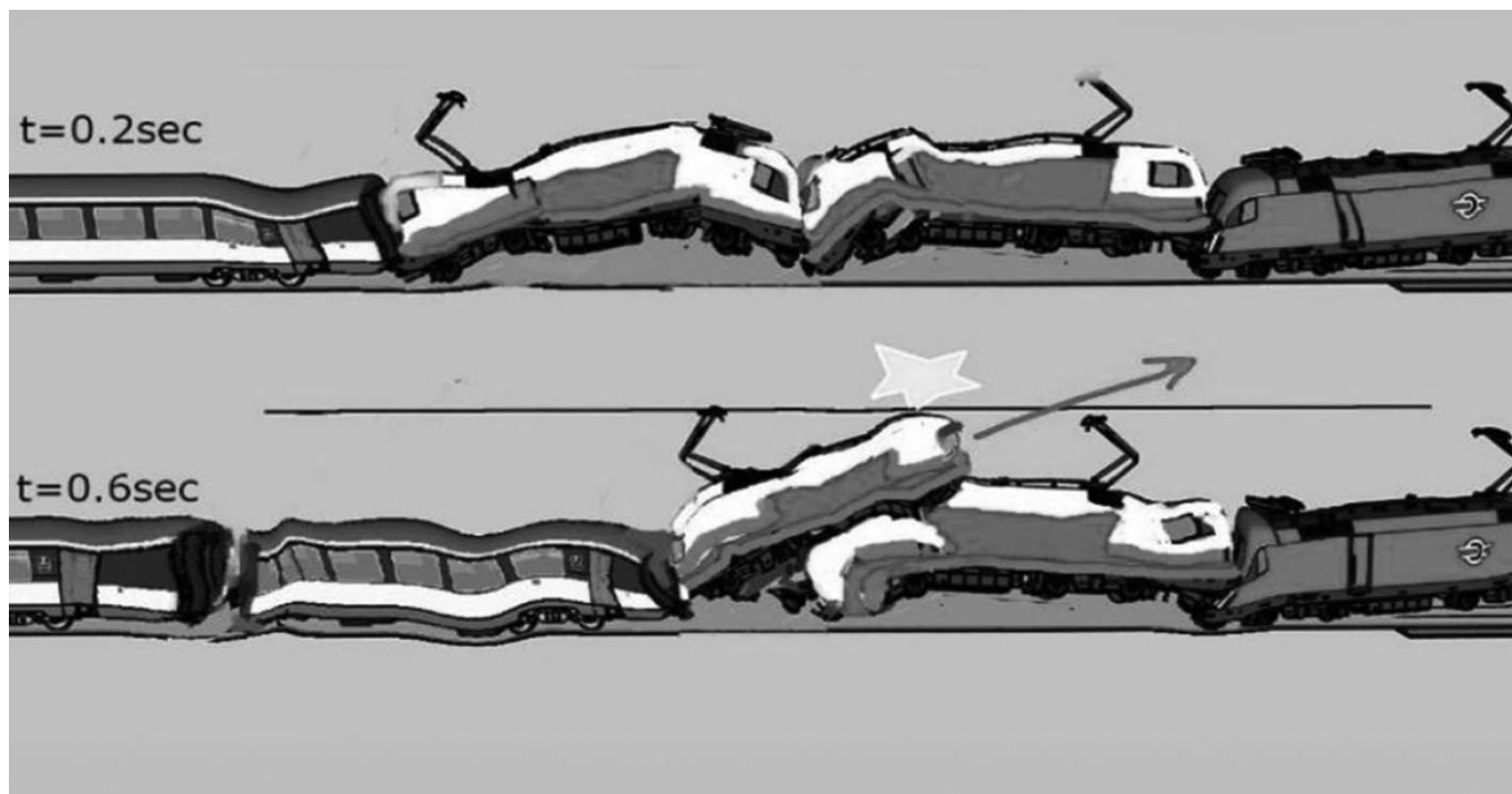
Τα κανάλια έχουν στραμμένες τις κάμερες οπουδήποτε αλλού πέραν των πεδίων εκείνων όπου εξελίσσεται η κρατική συγκάλυψη. Χρειάζεται να σκώσεις πολλή επικοινωνιακή σκόνη για να μην φανούν τα φορτηγά που μεταφέρουν μπάζα με βιολογικό υλικό σε απόμακρα οικόπεδα. Εν τω μεταξύ, δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να εμφανιστούν τα σχετικά πρωτοσέλιδα που απωθούν μεθοδικά τις ευθύνες από την κεντρική πολιτική διαχείριση και τις εταιρίες προς το «κατώτατο προσωπικό» και την «κοινωνία». Χαρακτηριστικό παράδειγμα: [Έναν αριθμό 18 ατόμων για προσωποπαγή θέση σταθμάρχη είχε ζητήσει ο ΟΣΕ μέσω της κινητικότητας, λόγω έλλειψης προσωπικού - Ενδιαφέρον είχαν εκδηλώσει μόνο δύο εργαζόμενοι] Μακεδονία 3/3/2023. Και τρεις μήνες μετά: [Τέμπη: Λάθη και παραλείψεις σε σταθμάρχη και μηχανοδηγούς καταλογίζει η ΡΑΣ] Καθημερινή 9/6/2023

Οι πρώτες κοινωνικές αντιδράσεις είναι εξαιρετικά άμεσες και

αποτελεσματικά αντανάκλαστικές. Τα καλέσματα από συνδικαλιστικούς φορείς μοιάζουν να πνέονται «από τα κάτω» για να δρομολογηθούν χωρίς να μένει στην άκρη το γεγονός ότι παρουσιάζεται μια ευκαιρία να επανεπιβεβαιωθεί ο -εκφυλισμένος πλέον- ρόλος τους ως κοινωνικοί διαμεσολαβητές.

Έτσι, η Πανελλήνια Ένωση Σιδηροδρομικών κάλεσε σε διαδήλωση στις 2 Μάρτη καταγγέλλοντας τα προβλήματα του τομέα, καθώς και τη γενικότερη κατάσταση του σιδηροδρόμου. Εκδηλώθηκαν συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και της αστυνομίας, όταν οι διαδηλωτές έφτασαν στα κεντρικά γραφεία της Hellenic Train. Τις αμέσως επόμενες ημέρες οργανώνονται διαμαρτυρίες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που οδηγούν σε συγκρούσεις με την αστυνομία, καλέσματα για συγκεντρώσεις σε πολλές πόλεις και κωμοπόλεις της επικράτειας και ξανά συγκεντρώση στην Αθήνα όπου η αστυνομία επιτίθεται σε 10.000 διαδηλωτές, ενώ μαθητές απείχαν από τα μαθήματά τους. Στις 8 Μαρτίου, η ΑΔΕΔΥ, τα περισσότερα εργατικά κέντρα της χώρας, σιδηροδρομικοί, εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, φαρμακοποιοί και ναυτεργατικά σωματεία πραγματοποίησαν 24ωρη απεργία. Οι απεργιακές συγκεντρώσεις προσέλκυσαν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους, φοιτητές και μαθητές από πολλές σχολές και σχολεία μέσης εκπαίδευσης που τέθηκαν σε κατάληψη. Ήταν από τις πολυπληθέστερες διαδηλώσεις στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες, αφού μόνο στην Αθήνα συμμετείχαν τουλάχιστον 40.000 άτομα σύμφωνα με την ΕΛ.ΑΣ., ενώ άλλες εκτιμήσεις έκαναν λόγο για περίπου 100.000. Αρκετές μικρότερης κλίμακας διαμαρτυρίες σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Πάτρας πραγματοποιήθηκαν το Σάββατο 11 Μαρτίου. Νέες διαδηλώσεις έγιναν στις 12 Μαρτίου. Πανελλαδική απεργία πραγματοποιήθηκε και στις 16 Μαρτίου από τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ, με μεγάλες συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα, ενώ την προηγούμενη ημέρα απέρρησαν οι εργαζόμενοι στα μέσα ενημέρωσης. Μία έρευνα της κοινής γνώμης -με κάθε επιφύλαξη σε ό,τι αναφέρεται στην έννοια της κοινής γνώμης- εκτίμησε ότι το 30% του πληθυσμού άνω των 17 ετών ή περίπου 2,5 εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν σε κάποια κινητοποίηση.

Οι κινητοποιήσεις αντιμετωπίζονται από τα καθεστωτικά ΜΜΕ με τρόπο που να μην τις «ερεθίζουν» ενώ κυριαρχεί η λογική της «κατανοητής οργής» και της φυσικής της εκτόνωσης. Μετά τις 16 Μάρτη δεν εκδηλώνεται κάποια κοινωνική αντίδραση σχετικά

με την υπόθεση των Τεμπών. Στο πρώτο πλάνο των πολιτικών και κοινωνικών διεργασιών επανέρχεται η υπόθεση των εθνικών εκλογών, ως κορύφωση μιας προεκλογικής διαδικασίας που φαίνεται ότι διεμβολίστηκε από το κρατικό έγκλημα.

Η ασυνάρτητη και ασυγκρότητη αντιπολίτευση φάνηκε πολύ αδύναμη για να αντισταθμίσει την επιθετική πολιτική προεκλογικών παροχών, επιδομάτων και απαλλαγών από την ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση. Τα ψίχουλα που έπεσαν από το τραπέζι του νεοφιλελευθερισμού φάνηκαν αρκετά για να δικαιωνιστεί η κεντρική πολιτική διαχείριση. Το ελληνικό προτεκτοράτο της «Δύσης» εξακολουθεί να προσφέρει την δήθεν ασφάλεια μέσα σε ένα ασταθές διεθνές περιβάλλον. Το έγκλημα των Τεμπών προσλαμβάνεται κοινωνικά ως μια συνήθης καθεστωτική απόρροια, οι διαδικασίες συγκάλυψης έχουν κινηθεί στο επικοινωνιακό σκοτάδι και έτσι, εκτιμάται ότι οι κοινωνικές αντιδράσεις έχουν στείλει επαρκώς το μήνυμα στην εξουσία: η γενικευμένη κοινωνική ανοχή δεν σημαίνει και υποθήκευση της ίδιας της ζωής των υποτελών τάξεων. Μια κοινωνική ανατροπή δεν φαίνεται να πείθει για διάφορους λόγους με κυριότερο, εκτιμούμε, την ανυπαρξία πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής προοπτικής. Στις εκλογές του Μάη 2023 η Ν.Δ. λαμβάνει 40% και αυτοδυναμία (με την αποχή 39%)...

3

Η ίδρυση του Συλλόγου Συγγενών των 57 είναι και η εκκίνηση ενός ιδιότυπου κοινωνικού και πολιτικού εγχειρήματος χωρίς, ωστόσο, να έχει τις παραδοσιακά διακηρυγμένες θέσεις και προοπτικές ως τέτοιο. Η συνοχή του συνίσταται στην συγγενική σχέση των μελών με τα θύματα και ως εκ τούτου προκρίνεται ο θεσμός της οικογένειας. Ως θεσμός (μηχανισμός κοινωνικού ελέγχου), η οικογένεια έχει νομική και ηθική υπόσταση. Πρόκειται για δύο υποστάσεις που, στην υπόθεση των Τεμπών, άρχισαν να δοκιμάζονται ευθύς εξαρχής με ένα αιματηρό φόντο, με ένα φόντο οργής και αγανάκτησης, από μεριάς των συγγενών. Ο επικοινωνιακός εκβιασμός από μεριάς των κρατικών υπαλλήλων προς τους συγγενείς να «αρκεστούν» στο πένθος και τη μοιρολατρία, πυροδότησε την οργή και την αγανάκτηση των δεύτερων. Και με αυτά ακριβώς τα συναισθήματα συναντήθηκαν με μια γενικευμένη κοινωνική συνείδηση διαμορφώνοντας μια νέα πολιτική υποκειμενικότητα. Η προσβολή στα νομικά δικαιώματα των συγγενών από την δικαστική εξουσία (τόσο με την απαξίωση των αιτημάτων τους όσο και με τις απόπειρες συγκάλυψης) έθεσε σε κρίση το δικαίωμα του αστικού συστήματος να εγκалаί οποιονδήποτε υπήκοο για δικαιοσύνη. Επιτέθηκε στην οικογενειακή αντίληψη για τη νομική της υπόσταση. Ακόμη χειρότερα, στο ηθικό μέρος η προσβολή προς τους συγγενείς ξεπέρασε κάθε ιστορικό προηγούμενο κρατικής ωμότητας. Και έχουμε πάντα στο νου μας τη θέση της οικογένειας στη συνείδηση του ηγεμονεύοντος μικροαστισμού. Δεν είναι τυχαίο, εντέλει, ότι στα συλλαλητήρια για τους 57 συμμετείχαν πολλές και ολόκληρες οικογένειες...

Το κοινωνικό συμβόλαιο που, όπως είχε καταντήσει, είχε ήδη συρρικνώσει την νομιμοποίηση της κεντρικής εξουσίας τα προηγούμενα χρόνια, φαίνεται να περνάει στη φάση της επισφάλειας. Μπορεί οι υποτελείς τάξεις να αρκούνται στα ψίχουλα των παροχών του νεοφιλελευθερισμού, μπορεί να «κατανοούν» το «δυστύχημα» των Τεμπών ως αποτέλεσμα χρόνιων πολιτικών παθογενειών (ίσως μέχρι εκεί να το δικαιολογούσαν κιόλας) αλλά το σκύλεμα των θυμάτων του εγκλήματος και των συγγενών τους που ακολούθησε από τους θεσμικούς μηχανισμούς υπερβαίνει τα όρια της ανοχής. Η γενικευμένη κοινωνική δυσφορία βρίσκεται στον αγώνα των συγγενών για δικαιοσύνη ένα διέξοδο στις μαζικές κινητοποιήσεις. Το μήνυμα προς την εξουσία θα είναι σαφές.

4

Το κράτος θεωρεί ότι έχει καταφέρει να περάσει στην κοινωνική συνείδηση το «δυστύχημα των Τεμπών» σε μια διεκπεραιωτική δικονομική υπόθεση. Επί ένα σχεδόν χρόνο έχει επιβληθεί στην κεντρική πολιτική σκηνή και τη σχετική επικαιρότητα μια αιτζέντα ζητημάτων που έχουν αφήσει την υπόθεση των Τεμπών στο περιθώριο του κοινωνικού ενδιαφέροντος. Όλα δείχνουν ότι οι χειρισμοί της κυβέρνησης έχουν κατευοδωθεί και ο πρώτος χρόνος της διαχείρισης μετά την επανεκλογή της δείχνει να της επιτρέπει την ανάλογη εξουσιαστική αλαζονεία.

Οι συγγενείς των θυμάτων, μετά την συγκρότηση του συλλογικού τους οργάνου, ωστόσο, δεν έχουν αφήσει τον χρόνο ανεκμετάλλευτο. Ένα χρόνο μετά το έγκλημα των Τεμπών το σκηνικό αλλάζει.

Στις 26/2/2024 κύκλοι εργαζομένων του ΟΣΕ αναφέρουν ότι το βιντεοληπτικό υλικό από τον εμπορικό σταθμό Θεσσαλονίκης, όπου και έγινε η φόρτωση της εμπορικής αμαξοστοιχίας και των υπόλοιπων σταθμών από τους οποίους διήλθε, διαγράφηκε. Παράλληλα, ανέφεραν ότι δεν ζητήθηκε το εν λόγω υλικό, αλλά μόνο τα βίντεο για τους σταθμούς από όπου διήλθε και πραγματοποιήθηκε στάση το επιβατικό τρένο.

Στις 22/3/2024 καταγιγιστικές είναι οι εξελίξεις, μετά την αποκά-

λυση ότι με τη συμπλήρωση τριών 24ώρων του εγκλήματος στα Τέμπη, 30 φορτηγά απομάκρυναν και μετέφεραν σε ιδιωτικό οικόπεδο τουλάχιστον 300 κυβικά χώμα από τα πρώτα βαγόνια της τραγωδίας και στη συνέχεια μπάζωσαν το σημείο. Οι συρμοί χαρακτηρίστηκαν ως "άχρηστοι", εγείροντας ωστόσο σοβαρά ερωτήματα, καθώς μπορεί τα αρμόδια κλιμάκια που επιχειρούσαν στο πεδίο να είχαν οδηγηθεί στον εντοπισμό υλικών που προκάλεσαν την έκρηξη, ανθρωπινων μελών ή άλλων αποδεικτικών στοιχείων. Σύμφωνα με τον κ. Γιώργο Ηλιόπουλο, νομικό σύμβουλο και πατέρα τραυματία, αναμένεται να ξεκινήσει νέα έρευνα στον χώρο όπου -παρανόμως όπως καταγγέλλουν οι συγγενείς των θυμάτων- μεταφέρθηκε το χώμα, με την ελπίδα ότι ένα χρόνο και σχεδόν ένα μήνα μετά τη σύγκρουση θα εντοπιστούν αναλλοίωτα στοιχεία, τα οποία θα βοηθήσουν περαιτέρω την έρευνα και, κυρίως, για τα ακριβή αίτια της φονικής έκρηξης. Ο κ. Ηλιόπουλος, με τον συμπληρώνει ότι "δεν υπήρχε κανένα στοιχείο για τη μεταφορά στη δικογραφία. Είναι μια ιδιωτική έκταση στην οποία πράγματι οδηγήθηκε τμήμα των συντριμμιών και φυσικό έδαφος από το πεδίο της σύγκρουσης, όπου βέβαια εντελώς αναρμόδια και οδηγήθηκαν και φιλοξενούνται".

Επίσης, το μεσημέρι της Παρασκευής συγγενείς και δικηγόρος κατέθεσαν στον αρμόδιο εφέτη ανακριτή τη συμπληρωματική έκθεση, στην οποία όπως υποστηρίζουν, επιβεβαιώνονται οι αρχικές εκτιμήσεις για την ύπαρξη ξυλολίου, καθαρότητας 95%. "Επιβεβαιώνεται η αρχική μας εκτίμηση του τεχνικού μας συμβούλου, κ. Κοκοτσάκη ότι η έκρηξη οφείλεται στη χημική ουσία του ξυλολίου, του βενζολίου και των υπολοίπων που είχαν εντοπιστεί από το Χημείο του Κράτους", δήλωσε ο Γιώργος Ηλιόπουλος.

Ως απάντηση από την κυβέρνηση βγαίνει νόμος που τροποποιεί τον προηγούμενο και επιβάλει κυρώσεις σε όσους επιφέρουν μεταβολές στον τόπο ενός δυστυχήματος. Όχι όμως για όλα τα δυστυχήματα, αλλά μόνο για τα αεροπορικά. Προφανώς, αυτό έγινε για να μην υπάρχουν κυρώσεις σε αυτούς που έκαναν το ξεμπάζωμα και το μπάζωμα στα Τέμπη.

Στις 24 Μαρτίου 2024 αποκαλύπτεται ότι μονταρίστηκαν δύο διαφορετικές ηχογραφημένες συνομιλίες του σταθμάρχη με μηχανοδηγούς στη Λάρισα και δόθηκαν στην δημοσιότητα για να προβληθεί η θεωρία του ανθρώπινου λάθους.

Παράλληλα, όπως αρμόζει στη φιλοσοφία μιας συγκάλυψης, ιδιαίτερη εντύπωση προκαλούν δηλώσεις στελεχών του ΟΣΕ για την «περιορισμένη αξία» του ηλεκτρονικού συστήματος ECTS αποτροπής συγκρούσεων που λόγω καθυστέρησης της σύμβασης 717 δεν

είχε εγκατασταθεί. Όπως ανέφεραν την Πέμπτη 21/3/2024 σε ΜΜΕ, «αν ο σταθμάρχης δεν κάνει χάραξη της διαδρομής – όπως συνέβη στην τραγωδία των Τεμπών – τότε τα ηλεκτρονικά συστήματα προειδοποίησης δεν μπορούν να λειτουργήσουν». Κάτι που διαψεύδεται επίσης κατηγορηματικά από τεχνικούς και πραγματογνώμονες οι οποίοι επισήμαναν ότι «ο ηλεκτρονικός συναγερμός, αν υπήρχε το σύστημα τηλεδιοίκησης, θα χτυπούσε σε κάθε περίπτωση εν όψει σύγκρουσης τρένων».

Στις 27/3/2024 το σωματείο των μηχανοδηγών του ΟΣΕ με εξώδικό τους προς την διοίκηση του ΟΣΕ, ερωτά "Γιατί διατηρήσατε στην κατοχή σας το επίμαχο υλικό επί δύο ολόκληρες ημέρες αντί να μεριμνήσετε για την άμεση παράδοσή του, ως οφείλατε, στις αρμόδιες εισαγγελικές και ανακριτικές αρχές." Πρωτά και "σε ποιους αποδέκτες κοινοποιήθηκαν τα ηχητικά αρχεία των συνομιλιών αφότου ανελήφθησαν από εσάς λίγες ώρες μετά το δυστύχημα και μέχρι την παράδοσή τους στις αρμόδιες αρχές δύο ημέρες αργότερα και πώς διέρρευσε το σχετικό υλικό στα ΜΜΕ και δη με αλλοιωμένο το περιεχόμενο των συνομιλιών, εάν κατά το ως άνω χρονικό διάστημα των δύο ημερών βρισκόταν στην αποκλειστική κατοχή σας;".

Εν μέσω όλων αυτών των καταιγιστικών αποκαλύψεων, ολοκληρώνει τις εργασίες της η κοινοβουλευτική εξεταστική επιτροπή που είχε συσταθεί για τη διερεύνηση ευθυνών σε σχέση με το έγκλημα των Τεμπών. Ο επικεφαλής των διαδικασιών, που σε συνέντευξή του διατυμπανίζει πόσο... διασκέδασε στη διάρκεια των εργασιών, ανακοινώνει το πόρισμα της κυβέρνησης όπου αποδίδεται το «ατύχημα» σε ανθρώπινο λάθος. Οι ασκήσεις αλαζονείας από μεριάς του κρατικού μηχανισμού συνεχίζονται.

Οι συγγενείς των θυμάτων εκφράζουν επανειλημμένα τους φόβους τους πως στην υπόθεση επιχειρείται οργανωμένη συγκάλυψη από τις πρώτες κιόλας ημέρες μετά το δυστύχημα. Στις 2 Μαΐου 2024, συγγενείς θυμάτων και Έλληνες πολίτες, 170 άτομα στο σύνολο, μηνύουν τον πρωθυπουργό της χώρας, ως ηθικό αυτουργό της συγκάλυψης. Ξεδιπλώνεται η πρώτη θεσμική επίθεση από μεριάς των συγγενών.

Είναι πασιφανές το γεγονός ότι όλη προσπάθεια κατάδειξης της κρατικής συγκάλυψης του εγκλήματος των Τεμπών έγινε από συγγενείς και σωματεία. Η διερεύνηση των συνθηκών ενός μαζικού εγκλήματος και ο έλεγχος των κρατικών χειρισμών αποτε-

λεί, σύμφωνα με τις καταστατικές αρχές της αστικής δημοκρατίας, θεσμικό καθήκον των ΜΜΕ. Στην προκειμένη περίπτωση η έρευνα και οι αποκαλύψεις αναλήφθηκαν από «πολίτες» και η πίεση που ασκήθηκε από την συνθήκη αυτή ανάγκασε τα καθεστωτικά ΜΜΕ σε μια απλή αναδημοσίευση, άλλοτε διεκπεραιωτική, άλλοτε δύσθυμη κι άλλοτε επιφυλακτική, σχεδόν πάντα συνοδευόμενη από τον αντίλογο του κρατικού μηχανισμού. Ο ζήλος για την δεοντολογία της αντικειμενικής ενημέρωσης ξεκίνησε ένα χρόνο μετά το έγκλημα των Τεμπών...

5

Από τη στιγμή που το Σύστημα αντιλήφθηκε τον κίνδυνο από τις αποκαλύψεις των συγγενών των 57 μπήκε σε μια διαδικασία αποδόμησης της συλλογικής τους συγκρότησης προκειμένου να μειώσει την κοινωνική τους επιδραστικότητα. Επιστράτευσε μια τεράστια γκάμα ψεμάτων και μέσω δημοσιευμάτων -στη βάση υποτιθέμενων στοιχείων- προχώρησε σε μια δολοφονία χαρακτήρων. Στοχοποιήθηκαν οι πιο ενεργοί μεταξύ των συγγενών και αμφισβητήθηκαν τα κίνητρά τους ξεκινώντας από την ίδια την συναισθηματική τους κατάσταση όπως και τη σχέση που είχαν με τους ανθρώπους τους που έχασαν. Πρόθυμα και έμμισθα επικοινωνιακά τρωκτικά ξεψάχνισαν τις προσωπικές ζωές συγκεκριμένων συγγενών προκειμένου να στοιχειοθετήσουν υποκρισία σε βάρος τους. Είτε διαστρέβλωσαν την πραγματικότητα δημιουργώντας κολάζ με αποσπασματικές προσωπικές πληροφορίες είτε κατασκεύασαν εκ του μηδενός απεχθή ψεύδη. Σημασία είχε να υπονομευτεί το συναισθηματικό κίνητρο, η αγάπη για τα πρόσωπα που χάθηκαν και η αυθεντική αγανάκτηση για την συγκάλυψη. Χαρακτηριστική ήταν η σύμπτωση των εξουσιών αφού δούλεψαν πλάι πλάι μέλη της κυβέρνησης, στελέχη οργανισμών, δικαστικές αρχές και ανυπόγραφοι συκοφάντες. Έφτασαν μέχρι του σημείου, όπως προαναφέρθηκε, να επιβάλλουν συμπεριφορές στους συγγενείς για τον τρόπο που θα πενήθουν όπως και να ορίσουν τα όρια του ίδιου του πένθους τους.

Στη συνέχεια ακολούθησε η υποδαύλιση των όποιων διαφωνιών, που ήταν φυσικό να υπάρχουν (με δεδομένο το ετερόκλητο των κοινωνικών καταβολών και της συνειδησιακής τους συγκρότησης), σε μια προσπάθεια να διαρρήξουν το κοινό μέτωπο χωρίς, ωστόσο, να τα καταφέρουν. Έφτασαν στο σημείο να παρουσιάσουν την πλειονότητα των συγγενών ως δήθεν απνυδυσμένη με όσους και όσες ανάμεσά τους διεκδικούν δυναμικά την απόδοση δικαιοσύνης.

Ακολούθως, άρχισε και η προπαγάνδα σπύλωσης των κινήτρων των συγκεκριμένων συγγενών. Οικονομικά κίνητρα μέσω διεκδίκησης μεγάλων αποζημιώσεων ή δίψα για εξουσία και προσωπική προβολή. Δεν έχει σημασία που δεν υπάρχει καμία πραγματική βάση, ούτε ένα απλό στοιχείο, για τις συκοφαντίες. Σημασία έχει να πετάς λάσπη στον ανεμιστήρα. Δεν θα αναφέρουμε τις πληρωμένες απαντήσεις των συγγενών των 57 προς τους συκοφάντες τους. Θα σταθούμε, ωστόσο, σε μια χαρακτηριστική περίπτωση συκοφαντίας για να φανεί τόσο το κοινωνικό εύρος όσο και ο χαρακτήρας της στοχοποίησης ακόμη και αλληλέγγυων. Πρόκειται για τον Γιώργο Κόφτη που δημιούργησε την εγκατάσταση «58 καρφιά στα Τέμπη» στον ίδιο τον χώρο του εγκλήματος.

«Μια ανάρτηση που ίσως δεν ενδιαφέρει τον πολύ κόσμο αλλά έχω ανάγκη να κάνω: Η εγκατάσταση με τίτλο “58 καρφια στα Τέμπη” έγινε με δική μου πρωτοβουλία, χωρίς καμία ανάμειξη από κανένα απολύτως πολιτικό κόμμα. Δεν υπάγεται σε καμία πολιτική στέγη. Είναι παρόλαυτα ένα έργο με πολιτικό μήνυμα όπως θα έπρεπε κάθε καλλιτέχνης με τον τρόπο του να σχολιάζει τα κακώς κείμενα της χώρας. Το αναφέρω αυτό γιατί με έχει θίξει η δυστυχώς συνήθης καχυποψία του Έλληνα να προσπαθεί να βλέπει παντού μικροπολιτική και μιζέρια. Αναγκάζομαι να το ξεκαθαρίσω γιατί ούτε έχω συνηθίσει τόσο δημοσιότητα, αλλά ούτε οφείλω να είμαι υπόλογος σε κανέναν για κάτι το οποίο έκανα με την αγάπη μου για κάτι το οποίο μας χαντάκωσε ψυχολογικά όλους προσπαθώντας να τιμήσω τους τόσους αδικοχαμένους ανθρώπους. Άλλο η ευγενική κριτική και άλλο η συκοφαντία.»

Και τέλος, σε αυτή την εκστρατεία αποδόμησης του συλλογικού υποκειμένου των συγγενών των 57 και αλληλέγγυων και αντιστρέφοντας την πραγματικότητα, η κυβέρνηση προσπαθεί να παρουσιαστεί ως θύμα της συνωμοσιολογίας, μια και ως συνωμοσιολογία χαρακτηρίζει οποιαδήποτε αιχμή για το έγκλημα των Τεμπών και τη συγκάλυψή του.

6

Οι συγγενείς των 57 έχουν διαμορφώσει ένα νέο πολιτικό υποκείμενο που έχει πλέον την ικανότητα να μένει αρραγές απέναντι στις καθεστωτικές απόπειρες να το διεμβολίσουν, να το διασπάσουν και να το διαχωρίσουν μέσα σε -και από- τις κοινωνικές διεργασίες. Δεν είναι τυχαία η εισαγωγή συγγενών των 57 ως ενδεχόμενα πρόσωπα στις καινούργιες δημοσκοπήσεις. Ωστόσο, πρόκειται για μια νέα πολιτική υποκειμενικότητα που όχι μόνο αντέχει αλλά καταφέρνει να δημιουργήσει κορυφαία κοινωνικά γεγονότα. Κρατώντας σταθερά τα ποιοτικά της χαρακτηριστικά εμφανίζει μια λογαριθμική ποσοτική ανάπτυξη στο δρόμο και τις -σχετικές με το έγκλημα των Τεμπών- εκδηλώσεις, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να είναι η μόνη συλλογική υποκειμενικότητα η οποία έχει τη δυνατότητα να το κάνει σε τέτοια μεγέθη μέσα στην τρέχουσα ιστορική συγκυρία -και όχι μόνο.

Είναι φανερό ότι 2 χρόνια μετά το έγκλημα των Τεμπών έχει δημιουργηθεί μια μεγάλη επικοινωνιακή ρωγμή στο καθεστωτικό συνεχές σχετικά με την υπόθεση. Η ατζέντα των ΜΜΕ αναπόφευκτα διεμβολίζεται από την διαρκή κοινωνική κινητικότητα ενάντια στις απόπειρες συγκάλυψης που επιχειρήθηκαν και εξακολουθούν να επιχειρούνται από την κεντρική πολιτική διαχείριση. Αναπόφευκτα, γιατί είναι αδύνατον πλέον για την καθεστωτική πληροφόρηση να ανταπεξέλθει στην απόκρυψη ενός τόσο μεγάλου εύρους αποκαλύψεων από μεριάς συγγενών των 57 όσο και του μεγέθους και της πυκνότητας των κοινωνικών αντιδράσεων. Σε μια απόπειρα σύμπλευσης των ΜΜΕ με την καινούργια κατάσταση φαίνεται να βάζουν μπροστά, πολύ εκ των υστέρων, την διεκπεραίωση των δικών τους καθηκόντων. Κάνουν ό,τι θα έπρεπε να κάνουν ευθύς εξαρχής του εγκλήματος.

Έτσι την 1/2/2025 διαβάζουμε: Επιπλέον στις 11/12 Μαρτίου του 2023, περιήλθε στον... πληροφορία από αστυνομικό ο οποίος επιχειρούσε στον τόπο του δυστυχήματος, ότι κάποιο υψηλόβαθμο κυβερνητικό στέλεχος “με πολλά γαλόνια στο οποίο δεν μπορείς να πεις όχι”, έδωσε την εντολή να καθαριστούν όλα αμέσως, γιατί μέχρι την Κυριακή “όλα πρέπει να είναι λαμπίκο”. Η εντολή πρέπει να δόθηκε Παρασκευή 3 Μαρτίου 2023, γιατί από εκείνη την ημέρα εντατικοποιήθηκαν οι εργασίες διαμόρφωσης του χώρου.

Στις 14/2/2025: Δύο χρόνια μετά το δυστύχημα έγινε γνωστό ότι 649.000 βίντεο, ηχητικά και ψηφιακά αρχεία που αφορούσαν τις δύο πρώτες ημέρες, την 28η Φεβρουαρίου και 1 Μαρτίου 2023, κατασχέθηκαν και παραδόθηκαν στον ανακριτή, αλλά δεν υπάρχουν στη δικογραφία. Δικαστικές πηγές απάντησαν ότι αυτά τα στοιχεία δεν ήταν χρήσιμα στην υπόθεση και γι’ αυτό δεν συμπεριλήφθηκαν στη δικογραφία.

Στις 10/3/2025: Ένας εκ των δύο πυροσβεστών, που κατηγορούνται για την σύνταξη του εγγράφου της απλής αυτοψίας, απευθύνθηκε στον Εισαγγελέα αναφέροντάς του, ότι αυτό έγινε μετά την προειδοποίηση-απειλή του διοικητή των Πυροσβεστικών Υπηρεσιών Νομού Λάρισας, για πειθαρχική δίωξη περί απείθειας, αν δεν συντάξουν έκθεση αυτοψίας στο πεδίο του δυστυχήματος.

Εν τω μεταξύ, στις 26 Ιανουαρίου 2025 και ύστερα από κάλεσμα του

Συλλόγου των συγγενών θυμάτων του δυστυχήματος, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν σε πάνω από 180 σημεία στην Ελλάδα και σε άλλα 25 στο εξωτερικό, έχοντας κεντρικό σύνθημα την φράση «Δεν έχω οξυγόνο». Η φράση αυτή, σύμφωνα με ηχητικό ντοκουμέντο, που ήρθε στην δημοσιότητα λίγες ημέρες νωρίτερα ήταν τα τελευταία λόγια επιβατών πριν από το δυστύχημα.

Φαίνεται ότι μετά την σύγκρουση των δύο τρένων, η πυρόσφαιρα που ακολούθησε χρησιμοποιείται «από τα κάτω» σαν ένα κραυγαλέο φαινόμενο που φωτίζει αποκαλυπτικά πλέον τις απόπειρες συγκάλυψης. Δεν υπάρχει μετατόπιση του κοινωνικού ενδιαφέροντος από την σύγκρουση αυτή καθαυτή, αλλά μια επιφαντική επκέντρωση σε ένα «εκκωφαντικό» θανάσιμο γεγονός που ρίχνει το φως του πάνω στα χειριστικά σκοτάδια της θεσμικής υποκρισίας. Είχαν δημοσιοποιηθεί πληροφορίες για τις εκθέσεις του πραγματογνώμονα Κοκοτσάκη και της ομάδας των εμπειρογνομόνων του ΕΜΠ, στις οποίες αναφέρεται ότι η εμπορική αμαξοστοιχία πιθανότατα μετέφερε παράνομο φορτίο υδρογονανθράκων, η καύση των οποίων προκάλεσε σε δεύτερο χρόνο τον θάνατο 27-28 ανθρώπων εντός του τραίνου.

Η κατάσταση γίνεται ασφυκτική για το καθεστώς. Είναι δεικτική η δήλωση του Κυριάκου Μητσοτάκη την οποία ανάρτησε στα κοινωνικά δίκτυα στις 26 Φλεβάρη 2025, ότι το δυστύχημα «δεν πρέπει να γίνει όπλο για να πληγωθεί η εσωτερική σύμπνοια και η σταθερή πορεία της πατρίδας».

Στις 28 Φεβρουαρίου 2025, δύο χρόνια μετά το δυστύχημα, εκατομμύρια πολίτες διαδήλωσαν σε σχεδόν 400 πόλεις και χωριά στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, με συνθήματα για την δικαιοσύνη και κατά της συγκάλυψης.

Πέρα από τη δική μας σφαίρα της εμπειρίας στο δρόμο, αρκεί να αναφέρουμε ότι «σύμφωνα με δημοσιογραφικές εκτιμήσεις οι συγκεντρώσεις ανά την επικράτεια ήταν οι μεγαλύτερες από την μεταπολίτευση ή και στην ιστορία. Για το συλλαλητήριο της Αθήνας, οι διαδηλωτές υπολογίζονται σε πάνω από 800.000 χωρίς όμως να υπολογιστούν οι μικροί δρόμοι πέριξ της Πλατείας Συντάγματος, ενώ εκτιμήσεις να κάνουν λόγο ακόμη και για 1 εκα-

τομύριο. Το δελτίο της αστυνομίας, έκανε λόγο για 180 χιλιάδες άτομα».

Υπάρχει και συνέχεια. Δεκάδες χιλιάδες πολίτες στην Αθήνα συγκεντρώνονται στην πλατεία Συντάγματος και σε πολλές πόλεις της χώρας, το απόγευμα της 5ης Μαρτίου, σε διαδηλώσεις με τα ίδια ακριβώς αιτήματα. Το συλλαλητήριο της πρωτεύουσας ξεκίνησε, όταν αφέθηκαν στον ουρανό δεκάδες φανάρια, στη μνήμη των 57 νεκρών και διαλύθηκε βιαίως, όπως και το προηγούμενο, με την ρίψη δακρυγόνων από δυνάμεις της ΕΛ.ΑΣ. Την ίδια ώρα, στην Ολομέλεια της Βουλής, εξελίσσεται η συζήτηση της νέας πρότασης δυσπιστίας κατά της κυβέρνησης του Κυριάκου Μητσοτάκη, που κατέθεσαν οι βουλευτές των ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝ.ΑΛ., ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ., Πλεύσης Ελευθερίας και Νέας Αριστεράς. Οι «συγγενείς των 57» κατέχουν το δρόμο...

Ακολουθεί καθιστική διαμαρτυρία διαδηλωτών στην πλατεία Συντάγματος στις 7 Μαρτίου 2025 και στίνεται και το δένδρο της μνήμης, αφιερωμένο στα 57 στα θύματα του δυστυχήματος στην παραλία της Θεσσαλονίκης. Στις 7 Μαρτίου, επίσης, γίνονται νέα συλλαλητήρια στο κέντρο της Αθήνας και άλλων πόλεων, το μεσημέρι από μαθητές και το απόγευμα από πολίτες, λίγο πριν από την ψηφοφορία για την πρόταση δυσπιστίας, ζητώντας την παραίτηση της κυβέρνησης.

Εν όψει της καθιερωμένης ομιλίας του Κ. Μητσοτάκη στην Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης Μαζικές διαδηλώσεις πραγματοποιούνται στις 6 Σεπτεμβρίου σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, λίγες μέρες μετά το κλείσιμο της δικαστικής έρευνας, που δεν συμπεριέλαβε έκθεση του Γενικού Χημείου του Κράτους η οποία εντόπισε ξυλόλιο, βενζόλιο κι άλλους κυκλικούς υδρογονάνθρακες στον χώρο του δυστυχήματος. Οι συγκεντρώσεις γίνονται μετά από κάλεσμα του Συλλόγου θυμάτων Τεμπών 2023 και της προέδρου του, Μαρίας Καρυστιανού, η οποία στην ομιλία της διευκρινίζει ότι «το έγκλημα στα Τέμπη δεν αφορά μόνο 56 οικογένειες.

Μέσα σε όλη αυτή τη συνθήκη, είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι σχετικά με την τηλεοπτική κάλυψη των συγκεντρώσεων από την δημόσια τηλεόραση, οι εκπρόσωποι των εργαζομένων στο Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΡΤ κατήγγειλαν ότι υποβαθμίστηκαν με ακραίο τρόπο, παραθέτοντας σχετικά στοιχεία, ενώ η αντιπολίτευση ζήτησε την παραίτηση της διοίκησης της ΕΡΤ.

Να έχουμε υπόψη μας ότι αυτή η υποβάθμιση με ακραίο τρόπο γίνεται γνωστή γιατί είναι άλλο το καθεστώς συνδικαλιστικής εκπροσώπησης στα κρατικά ΜΜΕ κι άλλο στα ιδιωτικά όπου η δημόσια κριτική ή αμφισβήτηση της κεντρικής γραμμής των καναλιών σημαίνει απόλυση. Η υποβάθμιση των κινητοποιήσεων λοιπόν ήταν ένα γενικευμένο γεγονός στα καθεστωτικά ΜΜΕ.

Πέρα, ωστόσο, από την υποβάθμιση καινούργιο -ή αναπαλαιωμένο μαλλον- καθήκον τους είναι μέσα σε αυτή την κατάσταση να σπείρουν τη διχόνοια και τους διαχωρισμούς μεταξύ των διαδηλωτών έτσι ώστε να αποδυναμώσουν τις κινητοποιήσεις. Διάχυση κοινωνικού φόβου με σκοπό την απομαζικοποίηση. Απομόνωση των πιο ριζοσπαστικών στοιχείων και απομάκρυνση. Η προβοκατορολογία. Οι κουκουλοφόροι. Οι μπακαλάκηδες. Ένας εσμός εννοιών όπου ποτέ δεν τεκμαίρονται τα ακριβή τους περιεχόμενα καθώς αυτό θα σήμαινε την ακύρωσή τους ως εργαλεία προς εξυπηρέτηση των κυριαρχικών σκοπών. Σκοτεινές δυνάμεις, κατευθυνόμενα άτομα, ασφαλίτες, παρασυρμένοι νεολαίοι, περιθωριακές ομάδες και άλλα ευτράπελα της ιστορίας. Εν μέρει, όλη αυτή η προβοκατορολογία έπιασε τόπο, περισσότερο γιατί οι άνθρωποι που κατέβηκαν στο δρόμο μέσα σε αυτή τη συνθήκη δεν είχαν την πείρα των διαδηλώ-

σεων. Αυτό τους έκανε καχύποπτους απέναντι σε ό,τι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν επί τόπου.

Πέρα από την προβοκατορολογία, ωστόσο, είναι γεγονός ότι οι κινητοποιήσεις για τα Τέμπη απέχουν από τις κινητοποιήσεις των πρώτων χρόνων των μνημονίων. Η διάθεση για σύγκρουση δεν υπάρχει, η κοινωνική αγανάκτηση έχει άλλα ποιοτικά χαρακτηριστικά, η κοινωνική σύνθεση στο δρόμο είναι σχεδόν άλλη.

8

Είναι πασίδηλο πλέον ότι οι συγγενείς των 57 έχουν δικαιωθεί στην κοινωνική συνείδηση. Και έχουν δικαιωθεί όχι γιατί αφέθηκαν να βουλιάξουν στο πένθος τους ή να κλείσουν τα στόματά τους μπουκωμένα από τα χιλιάδικα των αποζημιώσεων αλλά γιατί ξεπέρασαν την παθητικότητα και την μοιρολατρία και θέλησαν να απαντήσουν στην Ύβρι της εξουσίας με μια Νέμεσι -εντέλει- του λαού. Κι αυτό το έχουν καταφέρει.

Το πολιτικό ζήτημα που τίθεται αφορά την ίδια την έννοια της δικαιοσύνης. Προς τα πού θα κατευθυνθεί η Νέμεσις του λαού; Και σε αυτό ακριβώς το ζήτημα αντανakλώνται τα περιεχόμενα της κοινωνικής συνείδησης. Οι συγγενείς των 57 δηλώνουν ότι εάν αποδοθούν ευθύνες οπουδήποτε αναλογούν (κι όχι στα χαμηλόβαθμα στελέχη που είναι και οι συνήθεις προδικασμένοι) τότε ένα τέτοιο ή παρόμοιο έγκλημα δεν πρόκειται να επαναληφθεί. Κι αυτό είναι το χρέος τους απέναντι στα παιδιά -όχι μόνο τα δικά τους αλλά όλου του λαού. Με αυτόν τον τρόπο, ωστόσο, η μάχη δίνεται μέσα στους ίδιους τους αστικούς θεσμούς. Και η επίκληση για δικαιοσύνη δεν αφορά αλλαγή του θεσμικού πλαισίου της αστικής δικαιοσύνης αλλά για την καλύτερη λειτουργία της. Πολιτικά, αυτό μεταφράζεται ως διορθωτική κίνηση του Συστήματος.

Μήπως όμως δεν είναι το ίδιο το Σύστημα που εντέλει ευθύνεται για τα εγκλήματα; Μήπως δεν είναι οι ίδιοι οι θεσμοί που πρέπει να ανατραπούν κι όχι μόνο οι αναλώσιμοι φυσικοί τους φορείς, όσο «ψηλά» κι αν βρίσκονται; Θεωρούμε ότι είναι πιθανόν για μια ακόμη φορά η «εν βρασμό» κατάσταση των υποτελών τάξεων -κι όχι μόνο- θα κοκλάσει μέσα στη χύτρα των θεσμικών χειρισμών και θα προσφερθεί στην ιστορία ως μια ακόμη «αναστάτωση» στο κυριαρχικό συνεχές. Και δεν είναι ελιτίστικη και δηκτική αυτή μας η θεώρηση. Η θέση ότι «τα κρατικά εγκλήματα είναι εγγενή χαρακτηριστικά της κρατικής συγκρότησης της κοινωνίας και θα εξαλειφθούν όταν θα εξαλειφθεί και η αναγκαιότητα ύπαρξής της» είναι ένα ιστορικό τεκμήριο είτε το θέλουμε είτε όχι, είτε μας βολεύει είτε όχι.

ΔΕΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΤΕΡΜΟΝΟΥ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΠΙΝΟΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

1. Μια από τις λιγότερο φωτισμένες πλευρές της κριτικής στάσης απέναντι στα social media δεν έχει να κάνει με τον λόγο που (σωστά) αρθρώνεται ενάντια στις διαμεσολαβημένες αναπαραστάσεις, τον επιτελεστικό διαχωρισμό του Είναι από το Φαίνεσθαι με στόχο την επανανοηματοδότηση του Πραγματικού στο πεδίο της φαινομενικότητας, την (ανα)παραγωγή των σχεσιακών νορμών της κυρίαρχης κουλτούρας της ανάθεσης, κ.ο.κ.

Υπάρχει μια ακόμα σημαντική πτυχή που είναι χρήσιμο να αναδειχθεί. Αυτή είναι η υποβάθμιση της σημασίας της κριτικής σκέψης καθαυτής ως απότοκο της έκθεσής της σε ένα πεδίο διαρκούς ελέγχου.

2. Στο προκείμενο, ο έλεγχος δεν αφορά σε μια συγκεντρωτική εκδοχή επιτήρησης από κάποια δομή εξουσίας. Ο κόσμος των social media είναι ένας κόσμος διαρκώς εποπτευόμενος με τρόπο αφαιρετικό, μα καθολικό. Εντός του, το κομμάτι εκείνο της σκέψης που εποπτεύει, ανασυγκροτεί επιτελεστικά το κομμάτι της σκέψης που εποπτεύεται.

3. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η πνευματική δραστηριότητα εκπίπτει σε έναν αγώνα δρόμου που στόχο έχει να κατασκευάσει έναν Επόπτη δια μέσου της νοηματοδοτικής συγκρότησης ενός Εποπτευόμενου. Μια αγωνιώδης άσκηση ματαιοδοξίας.

4. Η σκέψη απομακρύνεται από το αντικείμενό της αφού, στην πραγματικότητα, δεν συλλογίζεται πάνω στη σχέση της με αυτό, αλλά πάνω στη σχέση της με το μέσο (social media) και τους όρους που εκείνο θέτει. Τελικά, είναι αυτοί οι όροι απέναντι στους οποίους ο συλλογισμός οφείλει να ανταπεξέλθει. Η εκτεθειμένη σκέψη δεν σκέφτεται, αλλά προετοιμάζει την έκθεσή της.

5. Έχοντας αφομοιώσει την συνθήκη του διαχωρισμού της από το αντικείμενο του συλλογισμού, δεν παράγει τελικά τίποτα περισσότερο από την εικόνα αυτού του διαχωρισμού. Η εκτεθειμένη σκέψη δεν συγκροτείται, αλλά εμφανίζεται. Ακρωτηριασμένη και αλλοτριωμένη.

6. Τα social media αποτελούν ένα σύμπαν του οποίου η εντροπία αυξάνεται όσο αυξάνεται η (υπερ)έκθεση των επιμέρους ατομικοτήτων εντός του. Και αυτή είναι μια δυσμενής συνθήκη που αφαιρεί από τη σκέψη την απαραίτητη βραδύτητα που χρειάζεται για να αναλογιστεί τις δαιδαλώδεις διαδρομές της. Η εκτεθειμένη σκέψη δεν περισυλλογίζεται, αλλά βιάζεται να προφτάσει.

7. Σε αυτά τα άχαρα ακατάπαυστα πνευματικά σπριντ, συχνά επιστρατεύονται κάθε λογής γλωσσικές στερεοτυπικές φόρμες και κώδικες για να δώσουν λάμψη σε μια συλλογιστική διαδρομή που διαφορετικά θα έμοιαζε ολόενα και πιο ξεθωριασμένη. Η εκτεθειμένη σκέψη δεν θεμελιώνεται, αλλά διαχειρίζεται τον εαυτό της με όρους θεάματος.

8. Το σημαντικότερο, όμως, είναι ότι κάθε πνευματική άσκηση στα social media εκτίθεται εκ των πραγμάτων με όρους μαζικούς, αλλά όχι συλλογικούς. Ο συλλογικός νους κατακερματίζεται για να διαμορφώσει τελικά μια μάζα σχολιαστών. Την ίδια στιγμή, όλο και λιγοστεύει, όλο και φτωχαίνει, όλο και υπονομεύεται ο λόγος του κοινού συλλογικού τόπου, του μόνου που μπορεί να αποτελέσει ταυτόχρονα την αφετηρία αλλά και την προοπτική κάθε διαδικασίας χειραφέτησης και αγώνα. Η εκτεθειμένη σκέψη είναι αντιδιαλεκτική. Και γεμάτη μοναξιά.

9. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η λύση δεν είναι η οριστική εγκατάλειψη των social media, ενός πεδίου που εκτός των άλλων συγκεντρώνει έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων με τους οποίους είναι σημαντικό να συναντηθούμε (και εκεί). Όμως, αν μας αφορά ο αγώνας ενάντια στην αλλοτρίωση, τότε η συνάντηση αυτή είναι σημαντικό να έχει το βλέμμα διαρκώς στραμμένο στο ξεπέρασμα των κυρίαρχων διαμεσολαβήσεων και στην αποκατάσταση της αυθεντικότητας της ανθρώπινης εμπειρίας και συνάντησης.

10. Σε αυτή την κατεύθυνση, ο απεγκλωβισμός της σκέψης από την μέγγενη της θεαματικής κενοδοξίας αποτελεί διακύβευμα. Απέναντι και ενάντια σε ένα επικοινωνιακό τοπίο αλωμένο από τους ρυθμούς και τη θολούρα των social media, απέναντι και ενάντια σε μια συνθήκη πανικού και ενοχών που καλλιεργείται από μια ενδεχόμενη στάση σιωπής μέσα στην τόση ψηφιακή βαβούρα, έχει σημασία να πάρουμε μια ανάσα. Όχι για να καταπούμε τις σκέψεις μας, αλλά για να τους δώσουμε την ευκαιρία να γίνουν διεισδυτικές και πραγματικά ριζοσπαστικές.

Πώς; Δρομολογώντας την ανάδειξη μιας αυθεντικής, ανεπιτήδευτης και εκ των ων ουκ άνευ συλλογικά προσανατολισμένης πνευματικής δραστηριότητας που θα είναι κομμένη και ραμμένη μόνο στα μέτρα της υπόθεσης της ανθρώπινης χειραφέτησης και της συνείδησης της ελευθερίας.

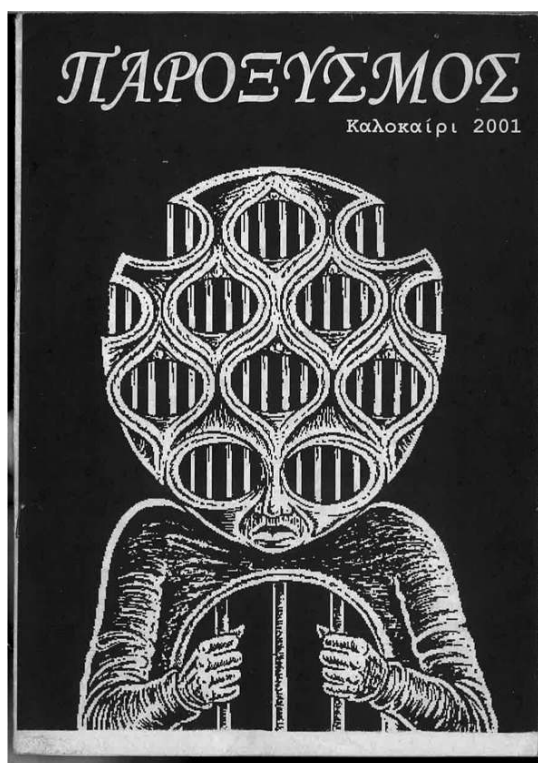
Πρότζεκτ Ερσίλια

<https://www.project-ersilia.net/>

Πίνακας: Αογκερ Γιορν, *Tu etais tel (You were like this)* [1956]

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ «ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ»

«Η λέξη πατρίδα προφέρεται σωστά
όταν όλα γύρω σου καταρρέουν
κι εσύ ακόμη πιστεύεις πως τα συντρίμια
είναι κάτι άλλο πέρα από μπίζνα και θάνατος»

ένα έτσι
«Τώρα που ξημέρωσε
και οι έρημοι πάσσαλοι
απλώνουν τη σκιά τους
πάνω στους χάρτες

Τώρα θέλουμε έναν νέο δρόμο
να βαδίσουν πάνω του
οι τρύπιες αρβύλες
των παλιών θαυμάτων.»

Γ. Δ. ΣΕΡΜΥΝΤ, Το λυπημένο χαράκωμα

Οι ράγες της προόδου αδιάστατα χαράσσουν την πορεία τους προς ένα μέλλον σχεδιασμένο να λεηλατηθεί. Ανάμεσα στα συντρίμια που εκτοξεύονται εμπρός μας, λιποτακτούν αμέτρητες τυπωμένες σελίδες, αφηγήματα μιας άλλης εποχής. Κάποιες από αυτές είναι σινιάλα απευθυνόμενα προς αυτούς που μοιραστήκαμε ή που θα μπορούσαμε να έχουμε μοιραστεί κοινές πρακτικές νοσηματοδότησης και ρήξης, χειρονομίες συνένωσης ενός θρυμματιζόμενου κόσμου. Στις συγκλίνουσες πορείες μας προς το ανέφικτο.

Ένα τέτοιο εγχείρημα διέτρεξε αποσπασματικά τα χρόνια από το 1998 μέχρι και το 2014, διαβαίνοντας την πόλη του Αγρινίου και τις γύρω περιοχές. Τη διάβασε σε όλες τις σκιερές της εκφάνσεις, μέσα από τον χώρο της αναρχίας. Διευρύνοντας κοινωνικά τον ορίζοντα της διαλεκτικής του, αποπειράθηκε να μεταφράσει τη γλώσσα πίσω από τα σφιγμένα δόντια.

Το έντυπο δρόμου «Παροξυσμός» αποτέλεσε κομμάτι μιας συνολικότερης στάσης και δραστηριότητας. Ξεκινώντας με κολάζ και φωτοτυπίες, πέρασε στο τυπογραφείο, εκδίδοντας συνολικά 14 τεύχη. Μοιράστηκε χέρι με χέρι στους δρόμους του Αγρινίου και βρήκε τον δρόμο του σε κάθε πόλη του ελλαδικού χώρου, όπου υπήρχαν συλλογικότητες, στέκια και καταλήψεις. Πάντα χωρίς αντίτιμο, ως πολιτική επιλογή.

Ο Παροξυσμός ήταν το αποτέλεσμα μιας πρωτοβουλίας που είχε ως στόχο τη συνάντηση ανθρώπων που ασφυκτιούσαν μέσα στο ολοένα και αυστηρότερο πλαίσιο της κρατικής επιβολής, της καπιταλιστικής πειθάρχησης, της κοινωνικής συμμόρφωσης. Μια διαρκής αγωνία να παρατεθούν, να αναλυθούν, να ανακαλυφθούν οι χρονικότητες της συλλογικής ζωής που αρθρώνεται μέσα από τις μοριακές και συλλογικές αντιστάσεις. Χρονικότητες που αρνούνται να υποταχθούν στη μηχανιστική κίνηση των δεικτών του ρολογιού, στους καθημερινούς καταναγκασμούς, στο γκλοπ του μπάτσου, στις επιλογές της συντηρητικοποίησης, στην αποξένωση. Που δε σαγηνεύονται από το μελίχιο τέρας του καπιταλισμού με τις μαζικές ψευδαισθήσεις, το βόλεμα και τις καβάρτζες. Αντίθετα, που παράγονται στις ρωγμές της καθημερινότητας, που βάζουν φρένο στην πορεία προς το κενό, που εξεγείρονται, που αναζητούν το ξεπέραςμα, τη «χαμένη ενότητά μας, το ξεχασμένο σάστισμα πως ζούμε».

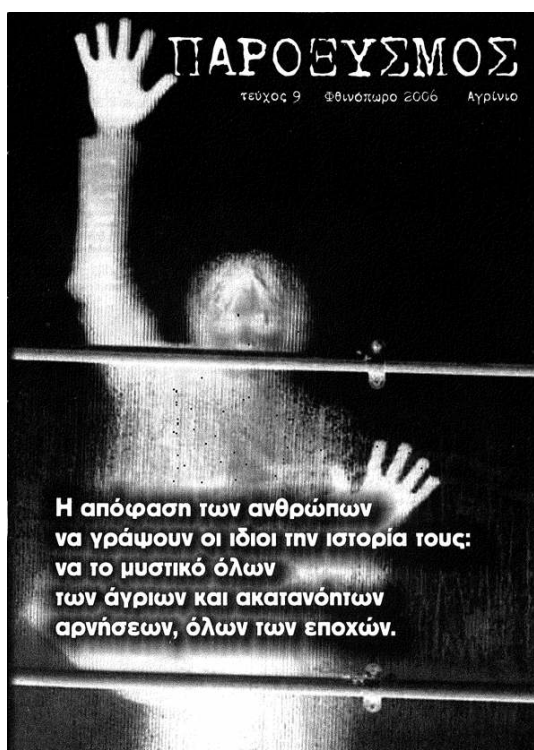
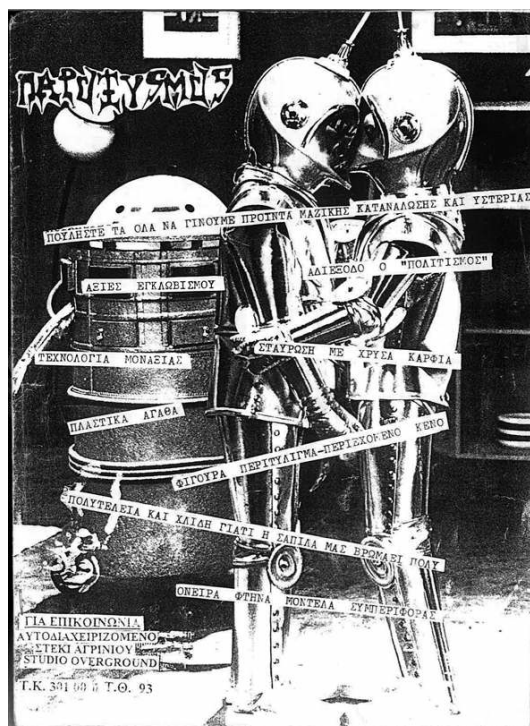
Πάντα μέσα από τους δικούς μας τόπους: συλλογικότητες & εγχειρήματα, στέκια & καταλήψεις. Στο Αγρίνιο: Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αγρινίου-Studio Overground, Ιός Αταξίας, Ανάπλους, κατάληψη Apertus. Με ασταμάτητους βηματισμούς προς τον άπιαστο ορίζοντα της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Οι ασπρόμαυρες σελίδες των παρακάτω τευχών έρχονται να αποδείξουν πως αυτή η προσπάθεια, όπως και κάθε ειλικρινής κατάθεση, δεν κρίνεται, ούτε τώρα, μα ούτε και στους μέλλοντες χρόνους, στη βάση κάποιου, οποιουδήποτε, αποτελέσματος. Ωστόσο, κουβαλούν εκείνο το ελάχιστο, μα ασήκωτο φορτίο πίστης πως μέσα απ' τα ερείπια, απ' την καταστροφή αυτού του κόσμου που γεννά τον θάνατο, η ζωή θα καταφέρει τελικά την αυτοπραγμάτωσή της: άγρια, απρόβλεπτη και μαγική, μοναδική, διάχυτη και ΕΛΕΥΘΕΡΗ.
LINK: paroksismos.squat.gr/?p=4410

Σημείωση για την ψηφιοποίηση του «Παροξυσμού».

Η ψηφιοποίηση του «Παροξυσμού» (μαζί με τα έντυπα «Υπήκοοι της Ωκεανίας» και «Institutional Roomates») δεν αποτελεί προσπάθεια να ταχτοποιηθούν τα τεύχη σε κάποιο κουτί του παρελθόντος. Είναι μια συμβολή ενάντια στην απαλλοτρίωση της μνήμης από την εξουσία, που προσπαθεί να την κατακερματίσει και να την παγώσει στον παρελθοντικό χρόνο, καθιστώντας την ανήμπορη να συνδεθεί με τις σημερινές κοινωνικές αντιστάσεις, όπου κι αν αυτές υπάρχουν. Είναι σαν να απελευθερώνεις τις λέξεις από τις κτηρινισμένες σελίδες τους και να τις πετάς ξανά στον δρόμο, για να μπλεχτούν με τις ανυπότακτες του τώρα, να δεις αν ακόμη αντέχουν.

Παροξυσμός & φίλοι

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

Ναι, ξέρω, τα έχεις ξαναδιαβάσει αυτά, είναι ουτοπία, αλλά να έχεις στο μυαλό σου και αυτό: ότι κάποιοι προσπάθησαν και προσπαθούν, ότι δεν δέχτηκαν στωικά τη μοίρα τους — τον θάνατο. Η καρδιά μας χτυπά με όσους βρίσκονται στη φυλακή, με όσους βρίσκονται στους δρόμους, με όσους αντιστέκονται....

Λίγες σκέψεις για τον Νίκο Μαζιώτη, Τεύχος 1 (1999)

-Τα χωράφια παρατήθηκαν στην μοίρα τους, οι νέοι έφυγαν για πολυτελείς σπουδές και οι δρόμοι του κέντρου παρέμειναν γεμάτοι με κόσμο και το καλοκαίρι. Κυρίως, όμως, τα χέρια έμειναν καθαρά και οι σκληρές πατούσες μαλάκωσαν. Άτυχη συγκυρία! Αυτήν την περίοδο, τελειώνουν οι αγροτικές επιδοτήσεις. Τώρα τα χέρια πρέπει να ξαναλερωθούν. Και όχι απαραίτητα σε αγρινιώτικα χωράφια. Μπορεί και κάπου έξω από τα σύνορα.

Όσο για τους αλβανούς εργάτες «που τα κονόμησαν και κάνανε περιουσίες» όπως ξεστομίζουν με τόση χαιρεκακία μερικοί, να πούμε ότι φρόντισαν να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Υποθέτουμε, πως η κρίση στην Ελλάδα για κάποιους από αυτούς, φαινόταν αναμενόμενη. Σίγουρα, θα ξέρουν κάτι περισσότερο όλοι αυτοί που πέρασαν νύχτα τα σύνορα με τις σφαίρες να σφυρίζουν γύρω τους...

Καιρός να εφεύρουμε νέα χαγιάτια, τεύχος 13, 2012

Η αλληλεγγύη αυτή πηγάζει από το γεγονός πως οι μηχανισμοί, οι συνθήκες και οι αιτίες που οδηγούν στην υποταγή σε μια αβίωτη ζωή είναι ίδιοι και για τους ντόπιους και για τους μετανάστες εκμεταλλευόμενους, με τη διαφορά ότι στους δεύτερους εκφράζεται με τον πιο ειδικό τρόπο. Αυτό λέει συνοπτικά και το σύνθημα «είμαστε όλοι μετανάστες». Το περιεχόμενο αυτού του συνθήματος το τελευταίο διάστημα αρχίζει και γίνεται πιο κατανοητό. Όλο και περισσότερος κόσμος, νοιώθει στο πετσί του, πως η ζωή των μεταναστών είναι εικόνα από το μέλλον της ζωής όλων. Η ίδια υποτίμηση και η εκμετάλλευση που δέχτηκαν οι μετανάστες (και που πολλοί την αξιοποίησαν και ακόμη περισσότεροι την ανεχτήκαν), έρχεται να εφαρμοστεί και σε μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας. Ο ρατσισμός είναι ένα ιδεολόγημα γεμάτο δηλητήριο, που ενισχύει την υποτίμηση των μεταναστών εργατών. Όμως από την υποτίμηση δεν κινδυνεύουν μόνο οι μετανάστες. Κινδυνεύουν και οι «ντόπιοι», γιατί ότι συμβαίνει σήμερα στους μετανάστες, αύριο θα συμβεί και σε όλους. Ο ρατσισμός δηλητηριάζει τις συνειδήσεις και δημιουργεί εύφορο έδαφος για νέους και πιο άγριους όρους λεηλασίας των ζώων μας.

Τελικά η συγκεκριμένη αντιμετώπιση της μετανάστευσης επιτελεί διπλό ρόλο. Από την μία βγάζει το σύστημα από τα αδιέξοδα του, γεμίζοντας τις τσέπες των αφεντικών. Από την άλλη, αποτελεί πείραμα για την μελλοντική υποτίμηση των ντόπιων εκμεταλλευομένων.

«Είμαστε όλοι μετανάστες», τεύχος 13, 2012

Είναι πάντοτε η παλιά ιστορία του «αγαθού φιλόπονου και εγκρατούς εργάτη» που έγινε πλούσιος και του άθλιου χασομέρη που σπατάλησε όλα του τα υπάρχοντα στο γλέντι και για τιμωρία υποχρεώθηκε αυτός και τα παιδιά του και τα παιδιά των παιδιών του, να καταπονούνται εις τον αιώνα τον άπαντα δουλεύοντας για τους «ενάρετους» Νιάρχους και τους απογόνους τους. Μια ιστορία που, σαν παραμύθι, ταξιδεύει από αιώνα σε αιώνα. Όπως ταξιδεύουν και οι απόγονοι του Νιάρχου με τις θαλαμηγούς τους. Στο κατάστρωμα οι απόγονοι των «ενάρετων» χαίρονται τα δώρα της ζωής. Στα αμπάρια κρυμμένοι τριτοκοσμικοί κατασκευάζουν τα πιο ονειρεμένα γεύματα, που οι ίδιοι απαγορεύεται να δοκιμάσουν. Απαγορεύεται ακόμα και να αντικρίσουν το φως του ηλίου, ανεβαίνοντας στο κατάστρωμα. Ζουν σαν τα ποντίκια για βδομάδες, μήνες, για όσο χρειαστεί. Και οι από πάνω απόγονοι του Νιάρχου ταξιδεύουν, με έναν μοναδικό τρόπο που μόνο τα μέλη του διεθνούς Jet Set στερεώματος γνωρίζουν. Ταξιδεύουν, μα το μυαλό τους είναι καρφωμένο στα θησαυροφυλάκιά τους. Διάσπαρτα σε κάθε γωνιά του πλανήτη θησαυροφυλάκια τεράστιας χωρητικότητας αναδεύουν έναν παχύρευστο κυλό κιτρινωπής απόχρωσης. Κάθε μόριο του κυλού έχει βγει από τους πόρους του δικού μας σώματος. Εκεί βρίσκονται συμπιεσμένες ώρες εργασίας που αθροίζουν χιλιετίες, μαζί με τσακισμένες αρθρώσεις, σακατεμένα μυαλά, διαρρηγμένα στομάχια, γαστρικά υγρά, νευρώνες, λαμαρίνες, καουτσούκ, μικροτσιπ, κυβικά χιλιόμετρα πετρελαίου... Το Ίδρυμα ΣΤ. ΝΙΑΡΧΟΣ ισχυρίζεται πως «αγωνίζεται για μια πιο ανθρώπινη κοινωνία» και μας πετάει ένα κόκαλο. Αυτοί οι «ενάρετοι» που αρπάζουν κάθε μέρα το ψωμί από το τραπέζι μας τώρα εμφανίζονται ως σωτήρες μας. Και η παλιά ιστορία του «αγαθού φιλόπονου και εγκρατούς εργάτη» που έγινε πλούσιος, περιπλέκεται ακόμα περισσότερο...

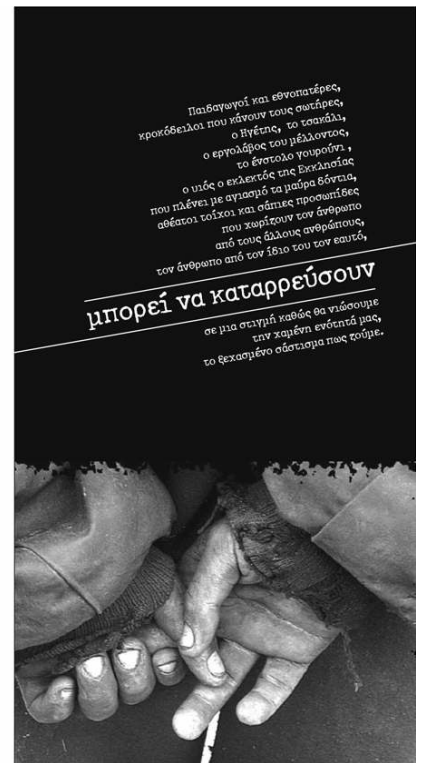
2 σημεία ενός θεαματικού χωροχρόνου, τεύχος 14, 2014

LINK: paroksismos.squat.gr/?p=4410

παροξυσμός #12

αγρίνιο, άνοιξη 2010

Παροξυσμός #13

Αγρίνιο, άνοιξη 2012

Παροξυσμός #14

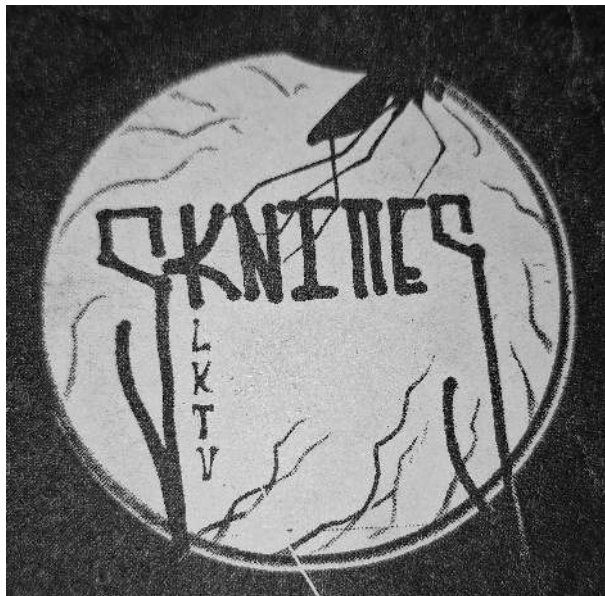
Αγρίνιο, άνοιξη 2014. Ελεύθερη συνεισφορά.

Σκνίπες:

κολλεκτίβα αντικουήτούρας

στη Λευκωσία

Ντ' άρπον τούτο;

Η ομάδα Σκνίπες στεγάζεται σε δρόμους τζαι δημόσιους χώρους (κυρίως) στη Λευκωσία τζαι λειτουργά αυτόνομα, με οριζόντιες τζαι αντι-ιεραρχικές δομές, ακολουθώντας συλλογικές διαδικασίες. Η ανάγκη για δράση έφερε κοντά ατομικότητες τζαι crews που ήταν για χρόνια ενεργά στο χώρο του χιπ κοπ (μεταξύ άλλων), όπου τζαι ξεκίνησαν να οργανώνουν αυτοοργανωμένες αντιεμπορευματικές συναυλίες, ενώ παράλληλα εμπλούτιζαν σταδιακά το distro της κολεκτίβας με ζινς, φανέλες τζαι Posters/stickers.

Ούλλα τούτα συνέβαλαν στην αυτονομία τζαι αυτάρκεια της ομάδας αλλά τζαι στην εντατικοποίηση του διαλόγου περί της διεύρυνσης της αυτοοργανωμένης σκηνής τζαι της αναγκαιότητας του πολιτικού diy. Βασικοί άξονες της συλλογικότητας εν η αυτοοργάνωση τζαι η δημιουργία αδιαμεσολάβητων δομών μακριά από συμπεριφορές της κυρίαρχης κουλτούρας.

Παράλληλα θεωρούμεν ότι φασιστικές, ρατσιστικές, πατριαρχικές τζαι παραβιαστικές συμπεριφορές εν χωρούν στες διαδικασίες τζαι στα event μας, αντιθέτως – στεκούμαστεν έμπρακτα καρτζήν τους.

Το παρόν κείμενο, γράφεται τζαι μοιράζεται με αυτοσκοπό την προώθηση των συγκεκριμένων συλλογισμών, που τζαι τζείνα με τη σειρά τους εν αποτέλεσμα θεωρητικής τζαι πρακτικής μας ζύμωσης.

Δημόσιος χώρος

Τα τελευταία χρόνια είδαμε τους δημόσιους χώρους να φέφκουν που τα σχέρκα μας, να τους εδαφικοποιεί το κράτος με εξευγενισμούς, επενδύσεις τζαι μιν πιο γενική εδραιώση της κυριαρχίας

Η οποιαδήποτε χρησιμοποίηση δημόσιου χώρου δηλαδή, οφείλει να εναρμονίζεται με τη νομιμότητα που προϋποθέτει το κράτος, τζαι το κεφάλαιο, αφού παραχωρείται με τους όρους τζαι την επίβλεψη τους, τζαι οποιαδήποτε αμφισβήτηση μετατρέπεται σε αντιπαράθεση.

Κατά συνέπεια οποιαδήποτε αδειοδότηση που κρατικούς φορείς για την πραγματοποίηση εκδηλώσεων, επικυρώνει το ιδιοκτησιακό καθεστώς του δημόσιου χώρου.

Κατ' επέκταση, με τες παρών συνθήκες, ο δημόσιος χώρος πάβει ναν ελεύθερος.

Σαν συλλογικότητα, επιλέγουμε συνειδητά τζαι αμετάκλητα να μεν συνδιαλεκτούμε με κανένα φορέα, ιδιωτικό, κρατικό ή μη κυβερνητικό, αλλά τζαι ούτε ζητούμεν άδεια για την οικειοποίησή τους, αφού σκοπός μας έχει να αποδεσμεύσουμε -έστω προσωρινά- τους χώρους που την κυριαρχία.

Κράτος τζαι θεσμοί

) χώρος της τέχνης, εν ακόμα χώρος που άπλωσε το κράτος τα σχέρκα του, τζαι με διάφορους μηχανισμούς (υφ. Πολιτισμού, δήμους, ιδρύματα @ ΜΚΟ) προσπαθούν να μετατρέψουν την έκφραση σε πολιτιστικά προϊόντα που αναπαράγουν της κυρίαρχη αφήγηση. Η δημιουργία περιορίζεται σε μια καθαρά αισθητική μορφή, όπου υποκουλτούρες τζαι πιο ριζοσπαστικές μορφές τέχνης χρησιμοποιούνται επιφανειακά, τζαι πάντα στα πλαίσια της ομαλής κανονικότητας.

Τα διάφορα ιδρύματα πολιτισμού τζαι κουλτούρας, αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του κεφαλαίου, προωθώντας με τον τρόπο τους τες ατζέντες του. Βρίσκουμε ευδιάκριτες τις σταθερές τζαι αμοιβαία κερδοφόρες τζαι πολιτικές σχέσεις μεταξύ τους.

Εμείς, επιλέγουμε τζαι δομούμε τη δράση μας συνειδητά, έτσι ώστε η επαφή μας με την τέχνη να μεν αναπαράγεται μες σε τούντα πλαίσια, αλλά στην βάση της ελεύθερης έκφρασης τζαι της κοινωνικής αλληλεπίδρασης.

Εμπόριο

Σαν συλλογικότητα απέχουμε που την οικειοποίηση της τέχνης σε εμπορευματικό πεδίο ως ακόμα μια επιχειρηματική δραστηριότητα. Θεωρούμεν ότι τζαμε, η τέχνη καπνιλέφκεται με καπιταλιστικές προθέσεις, η έκφραση κοστολογείται, σπόνσορες προωθούν τες επιχειρήσεις τους, ενώ μπράβοι στρατολογούνται για να προστατεύσουν τα παραπάνω.

Σε τούντο μοτίβο εδραιώνονυνται τζαι συγκεκριμένοι ρόλοι: το αφεντικό, οι εργαζόμενοι, οι καλλιτέχνες τζαι οι θεατές, ενώ οι δυναμικές των πιο πάνω ορίζονται που τον εμπορικό κόσμο του θεάματος.

Άρα, εν μιλούμε πλέον για κοινότητες ισότιμων ανθρώπων, αλλά για μια αλυσίδα οικονομικής εκμετάλλευσης.

Επίσης αποφεύγουμε τη συνδιαμόρφωση με άτομα που χρησιμοποιούν την diy σκηνή ευκαιριακά, σαν ένα μεταίχμιο για τες καριερίστικές τους φιλοδοξίες. Λαμέ εν σημαντικό να επισημάνουμε ότι λαμβάνουμε υπόψη τα εγχώρια δεδομένα, αφού η diy σκηνή στο νησί ακόμα να εδραιωθεί, αντιλαμβανούμαστεν την συγκεκριμένη περίοδο σαν ένα μεταβατικό στάδιο. Το δικό μας κριτήριο για τη συνεργασία ή σύμπραξη, εν η συμφωνία με τις πολιτικές μας θέσεις τζαι στάσεις που αναλύσαμε στην αρχή του κειμένου/

Βάση τούτου, αντιλαμβανούμαστε συγκεκριμένες υποδομές όπως τα συνεργατικά τζαι οι αυτοδιαχειριζόμενοι κοινωνικοί χώροι ως φιλικά προσκείμενες, ταυτόχρονα δουλέφκουμε με στόχο το diy να μεν εσει να ζηλέψει που τες υποδομές του εμπορίου.

Ελεύθερη συνεισφορά

Η ανάγκη για συμπερίληψη τζαι προσβασιμότητα, που κάθε λογής ανθρώπων, οδήγησεν μας στην καθιέρωση της ελεύθερης συνεισφοράς ως το ταιρκαστό μέσο τόσο για τη διανομή του εντύπου μας υλικού όσο τζαι για τις εκδηλώσεις μας.

Προσπαθούμε να στήνουμε τις εκδηλώσεις μας αφιλοκερδώς δηλαδή οι καλλιτέχνες συμμετέχουν χωρίς να έχουν αυτοσκοπό το χρηματικό όφελος τζαι τα έσοδα χρησιμοποιούνται για την αυτονόμηση τζαι βελτίωση των τεχνικών υποδομών της ομάδας.

Παράλληλα, εφόσον κρίνεται αναγκαίο, τα έσοδα χρησιμοποιούνται τζαι για την οικονομική ενίσχυση πολιτικών δραστηριοτήτων, όπως τα δικαστικά έξοδα συντρόφων ή κάποιες εισφορές αλληλεγγύης.

Οι εκδηλώσεις μας εν ανοιχτές για ούλλο τον κόσμο, ως ένα κοινωνικό συμβάν που ανήκει σε ούλλα μας, τζαι το καθένα μας συνεισφέρει όπως μπορεί, με τον τρόπο που θέλει.

Προοπτικές

Αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα ύπαρξης μιας αυτοοργανωμένης δομής η οποία εν μπορεί να εξυπηρετά τόσο τες υλικοτεχνικές αλλά τζαι τες πολιτισμικές ανάγκες οριζόντιων πολιτικών εγχειρημάτων, χτίζουμε έδαφος για τη ζύμωση τζαι οργάνωση ατόμων στον diy χώρο μέσω εκδηλώσεων που διαμορφώνουνται αυστηρά με αυτοοργανωμένο τζαι πολιτικό χαρακτήρα, διεκδικώντας τους δημόσιους χώρους. Αντιλαμβανούμαστε τους δημόσιους χώρους τζαι τες δημόσιες εκ-

δηλώσεις ως ένα μέσο (ανάμεσα σε τόσα άλλα) του αγώνα για την ατομική τζαι κοινωνική απελευθέρωση.

Εν καθουχαζούμαστε στο να ψάχνουμε τρύπες-καταφύγια για να περνούμε καλά, ανενόχλητοι που την μάστιγα του εμπορίου, αλλά έχουμε ως προοπτική να γίνουμε απειλή στο εμπόρευμα με ράσεις πολύμορφου χαρακτήρα.

Θεωρούμε χρέος μας το να προτείνουμε τν εναλλακτική απέναντι στην εμπορευματοποίηση της τέχνης τζαι της ψυχαγωγίας, να αποδείξουμε ότι η αυτοοργάνωση εν εσει ταβάνι υλικοτεχνικής ποιότητας τζαι να επαναριζοσπαστικοποιήσουμε την πολιτισμική δραστηριότητα.

Έχοντας στο μυαλό μας τα παραπάνω, καταλήγουμε στο ότι ένα αυτοδιαχειριζόμενο soundsystem εν ένα σημαντικό εργαλείο στον αγώνα μας.

Ένα soundsystem το οποίο εν θα αρκестεί στο να μπορεί να εδραιώσει τη δική μας πλευρά τζαι να καλύψει τες δικές μας ανάγκες αλλά να εν διαθέσιμο για να χρησιμοποιηθεί για ένα ευρύ φάσμα πολιτικών εγχειρημάτων, που το στήσιμο μιας μικροφωνικής παρέμβασης μέχρι τζαι συναυλίες-εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης.

Ταυτόχρονα, εν επεριοριζόμαστε στον ήχο σαν εργαλείο, αλλά συλλογικοποιούμε ούλλη μας την καλλιτεχνική δραστηριότητα για να κουντήσουμε τζαι να κοινωνικοποιήσουμε τις ιδέες μας -φροντίζοντας συνειδητά- τα μέσα τζαι οι σκοποί μας να συμβαδίζουν όσο παραπάνω γίνεται με ούλλα τα στάδια τούτης διαδικασίας.

Το κυρίαρχο μοντέλο δόμνης ανθρώπων σχέσεων στηρίζεται στην εξουσία τζαι την καταπίεση, μετατρεποντας κάθε ανθρώπινη σχέση σε σχέση εμπορεύματος. Έχοντα ζηλήρη κατανόηση τούτη συνθήκης, επιάσαμε την πρωτοβουλία για την δημιουργία μιας αυτοδιαχειριζόμενης δομής, η οποία εν να μπορεί να χρησιμοποιείται χωρίς κάποιο αντίτιμο, στη βάση της ελεύθερης συνεισφοράς, σαν μια προσπάθεια κατάρριψης των ιεραρχικών σχέσεων ανάμεσά μας.

Οι Τάτσες Press βάλαμε μπρος το φθινόπωρο του 2023 όταν αποφασίσαμε να αγοράσουμε ένα riso εκτυπωτή τζαι να βάλουμε μπροστά τις βάσεις για το εγχείρημα, αφού ουσιαστικά εβλέπαμε ότι υπήρχε τεράστια ανάγκη για ένα ριζοσπαστικό τυπογραφείο, που εννά βασίζετον στην αυτοοργάνωση, την συνεργασία τζαι την αυτονομία. Ο έντυπος λόγος εν βασικό γρανάζι της κοινότητας, αλλά τζαι των μέσων που χρησιμοποιούμε ατομικά τζαι συλλογικά για να δημιουργήσουμε κανάλια διαλεκτικής ανάμεσά μας.

Οι Τάτσες Press εν μια αυτοδιαχειριζόμενη τζαι συνεργατική τυπογραφική ομάδα τζαι έσει σαν κύριο σκοπό την προώθηση έντυπου υλικού – ζινς, κόμικς, μπροσούρες, μικρά βιβλία, ποιητικές συλλογές, πόστερς, περιοδικά, εφημερίδες δρόμου μ.α.- αλλά τζαι άλλων ειδών distro, όπως φανέλες, τσάντες, υφάσματα τζαι CDs. Για την ώρα τυπώνουμε τα έντυπα σε ριζογράφο (riso printer) ενώ τα υφασματένια γίνονται με τη μέθοδο της μεταξοτυπίας, βινύλια τζαι dtf. Η ομάδα τζαι οι υποδομές της στεγάζονται στον πολυχώρο Ελ Ταγέρ στη Λευκωσία.

Η ομάδα λειτουργά σε μια συνεργατική, οριζόντια τζαι αντιϊεραρχική βάση, ενώ σκοπός μας ένει η διάδοση υλικού με πολιτικό, αλληλέγγυο, πολιτισμικό τζαι αντιπληροφοριακό χαρακτήρα. Η λειτουργία των τατσών ενεν κερδοσκοπική, τζαι όποια συλλογή λεφτών ή υλικών εννά παέννει στην βελτίωση των υποδομών της. Σε αμιγώς πολιτικά εγχειρήματα που συναφίζονται με τες αξίες τζαι τες βασικές αρχές της ομάδας οι εκτυπώσεις γίνονται με ελεύθερη συνεισφορά αφότου επικοινωνηθούν τα κόστη.

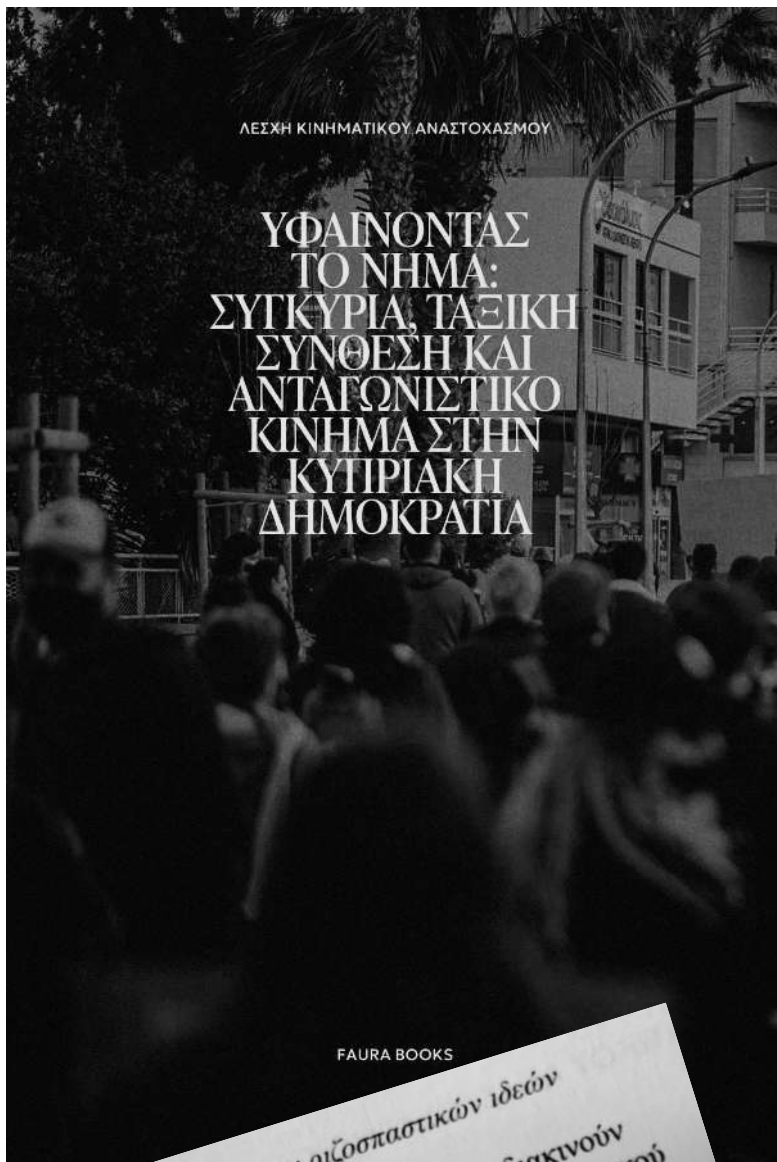
Παράλληλα, αυτοσκοπός μας εν τζαι η προώθηση της αυτοοργάνωσης, της αυτονομίας, τζαι της διάδοσης κτυπώντας στη ρίζα την τυπική τζαι καπιταλιστική σχέση μεταξύ τυπογραφείου τζαι πελάτη. Για την ώρα τυπώνουμε μια-θκυ φορές τη φτομά, άρα οι εκτυπώσεις έννα χρειάζονται κάποιες μέρες ώσπου να μπουν σε διαδικασία εκτύπωσης. Για μεγάλα πρότζεκτ χρειάζονται κάποιες φτομάες ώστε να μπουν σε διαδικασία.

Το τελικό αποτέλεσμα πιθανόν να μενεν στα ποιοτικά χαρακτηριστικά του εμπορίου, μιας τζαι καμιά μας εν ενασχολήθηκε επαγγελματικά με την τυπογραφία, αλλά μαθαίνουμε στην πορεία.

Η ομάδα αρνείται να συνεργαστεί με ομάδες, άτομα ή εγχειρήματα που προάγουν με οποιονδήποτε τρόπο τη ρητορική κυριαρχίας, μίσους, εξουσίας αλλά τζαι κανιβαλισμού

Αν έσειτε κάποιαν ιδέα που θέλετε να εκτυπωθεί μπορείτε να μας στείλετε στο tatsescoop@proton.me | Insta: tatses.press

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Για τη φαούρα των ριζοσπαστικών ιδεών

Οι εκδόσεις faura τυπώνουν τζαι διακινούν έντυπα με σκοπό την όξυνση του κινηματικού διαλόγου τόσο σε θεωρητικά όσο τζαι σε πρακτικά ζητήματα. Στόχος μας εν να υπάρξει μια δομή που μπορεί να εκδίδει έντυπο υλικό που άτομα τζαι συλλογικότητες. Η συμφωνία με το περιεχόμενο έναν απαραίτητη.

Είμαστε ενάντια στη λογική των πνευματικών δικαιωμάτων. Προτρέπουμε σε ελεύθερη χρήση των εντύπων μας για σκοπούς όξυνσης του ταξικού τζαι κοινωνικού ανταγωνισμού.

Ετυπώθηκε σε 500 αντίτυπα τον ιανουάριο του 2025.
Διανέμεται με ελεύθεση συνεισφορά.
faurabooks@riseup.net
faurabooks.noblogs.org

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αν δεν έχει γίνει επανάσταση δεν είναι επειδή εξέλειψαν οι αιτίες της. Ο καπιταλιστικός κόσμος βρίσκεται σε μόνιμη κρίση. Οι διαχειριστές του απαιτούν θυσίες. Πρόκειται να κάνουμε υπομονή, να σώσουμε το έθνος και την οικονομία, να αντέξουμε τις δυσκολίες της κρίσης. Μέχρι την επόμενη.

Η κρίση αγγίζει κάθε πτυχή της ζωής μας στη δίνη της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Από τους μισθούς μέχρι τις προσωπικές σχέσεις. Μεγαλώσαμε με τα τηλεοπτικά όνειρα και τις υποσχέσεις κοινωνικής ανέλιξης της δεκαετίας του '90 και βιώνουμε την αναπόφευκτη χρεοκοπία τους. Πλέον η τάξη των αφεντικών μας υπόσχεται κινδύνους.

Μας λένε για τουρκική προκλητικότητα και μας καλούν σε εθνική ενότητα και милитарισμό. Μας λένε πως οι γυναίκες πρέπει να επιτελέσουν το ρόλο τους ως αναπαραγωγικές μηχανές για να σώσουν το έθνος που γερνάει. Μας λένε πως οι ζημιές τους από την καπιταλιστική κρίση είναι και δικές μας και πρέπει να τις μοιραστούμε. Μας λένε πως για την αλλαγή του κλίματος δεν φταίει η βιομηχανική παραγωγή αλλά τα καλαμάκια.

Η διαχείριση του κορωνοϊού πρόσθεσε νέους διαχωρισμούς εντός της τάξης μας. Οι καπιταλιστικοί πόλεμοι αφήνουν πίσω τους σωρούς προλεταριακών πτωμάτων. Το προλεταριάτο υπάρχει μέσα στους διαχωρισμούς του και η καθημερινότητά του περιτριγυρίζεται από υπολογισμούς για να βγει ο μήνας. Η εργασιακή επισφάλεια επεκτείνεται και η ζωή μας βυθίζεται σε αδιέξοδα και ιδιωτέυση.

Κάθε θυσίας σημαίνει υποτίμηση. Κάθε υποτίμηση σημαίνει διαχωρισμούς και πειθαρχία για την τάξη μας. Η ευκολία μιας μίζερης κανονικότητας είναι πιο ελκυστική από μια επαναστατική διαδικασία. Η ρουτίνα της καθημερινότητας περνάει από πάνω μας σαν οδοστρωτήρας. Ο καπιταλισμός καθορίζει κάθε πτυχή του χώρου, της ζωής και της επιθυμίας. Οι όποιοι αγώνες συναντούν τα ίδια όρια ξανά και ξανά. Τα υποκείμενα που συμμετέχουν απογοητεύονται και επιστρέφουν σπίτια τους. Η ήττα των υποτελών ανακυκλώνεται.

Παρόλα αυτά η τάξη μας, η μεριά μας, έχει προσπαθήσει να ζήσει. Σπασμωδικά, σίγουρα. Με όρια και με λάθη. Από το Παρίσι στην Αθήνα, από την πλατεία Ταχρίρ στην Puerta del Sol, από το Gezi Park στη Μιννεάπολη, από το Ιράν στη Σρι Λάνκα, από τη ZAD στη Λευκωσία, έχουμε δεν έναν πλούτο αμφισβήτησης, αρνήσεων και αγώνων. Απέναντι στις παγκόσμιες πολιτικές λιτότητας και αυταρχισμού, παρατάσσεται ένα πολύμορφο σώμα που ακόμα κι όταν υποχωρεί, διατηρεί μια υπόγεια δυναμική, μια υπόσχεση: μέχρι την επόμενη φορά... Οι διαδηλώσεις στη νότια Κύπρο το '20-'21 ήταν μια τέτοια εικόνα από το μέλλον.

Η ζωή αναπνέει στη σύγκρουση. Η ρήξη με τον καπιταλιστικό κόσμο θα προέλθει μέσα από το πραγματικό κίνημα.

Αυτό το κείμενο πραγματεύεται τις θεωρητικές αδυναμίες των κινηματικών χώρων. Η ανάλυση που ακολουθεί μιλάει για τη σημερινή συγκυρία μέσα από το φακό της ταξικής σύνθεσης, με επίκεντρο τη συγκρουσιακή σχέση κεφαλαίου-εργασίας. Οι ταξικοί αγώνες γεννιούνται από τη δομική αντίφαση κεφαλαίου-εργασίας μέσα στον καπιταλισμό. Αυτό το ξέρουμε. Το ζητούμενο είναι πώς οι αντικειμενικοί και υποκειμενικοί παράγοντες επηρεάζουν αυτή τη σύγκρουση, και ποιες προοπτικές και όρια εμφανίζονται στη σημερινή συγκυρία. Η ταξική δομή της ελληνοκυπριακής κοινωνίας και η συγκρότηση και κίνηση της εργατικής τάξης σε σχέση με τους αναδυόμενους αγώνες είναι στο επίκεντρο αυτής της ανάλυσης.

Δεν θα σερβίρουμε το ξαναζεσταμένο φαγητό των επαναστατικών συντριβών του παρελθόντος, ούτε θα πούμε την αλήθεια. Θα πούμε την αλήθεια μας. Μας ενδιαφέρουν τα κινήματα και οι αγώνες που επιτίθενται στην καπιταλιστική κανονικότητα. Μας ενδιαφέρει η ζωή μας και θέλουμε να την αλλάξουμε. Παίρνουμε θέσεις μάχης σε έναν κόσμο που γκρεμίζεται. Δεν ψάχνουμε για ακόλουθους ή ακροατές. Ψάχνουμε συνοδοιπόρους. Ξέρουμε ότι η ήττα μας δεν είναι παρά προσωρινή.

ΜΙΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ...

Η «**Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών**» είναι η **Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση**, ένας πολιτιστικός χώρος που προάγει τον σύγχρονο πολιτισμό παρουσιάζοντας νέα έργα και φιλοξενώντας καταξιωμένους δημιουργούς. Ενώ η Στέγη είναι γνωστή για τις παραστάσεις και εκθέσεις της στην κεντρική της εγκατάσταση στην οδό Συγγρού, τα τελευταία χρόνια έχει δραστηριοποιηθεί και σε άλλους χώρους στην Αθήνα, όπως το Πεδίο του Άρεως, διοργανώνοντας εκθέσεις ψηφιακής τέχνης όπως η σειρά των εκδηλώσεων «Plasmata».

Υπαίθριες Εκθέσεις:

Η Στέγη έχει επιλέξει το Πεδίο του Άρεως ως έναν εναλλακτικό χώρο για να παρουσιάζει έργα, ιδίως ψηφιακής τέχνης, δημιουργώντας μια πιο άμεση σύνδεση του πολιτισμού με το δημόσιο χώρο και τους πολίτες.

«Plasmata»:

Η σειρά των εκθέσεων «Plasmata» είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτών των δραστηριοτήτων, όπου διεθνή έργα ψηφιακής τέχνης φιλοξενούνται και απλώνονται στο πάρκο, προσφέροντας μια διαφορετική βιωματική εμπειρία στο κοινό

«Δεν έχει υπάρξει ποτέ τεκμήριο πολιτισμού που να μην είναι ταυτόχρονα τεκμήριο βαρβαρότητας» Walter Benjamin

Η STEGI

είναι ένα πολιτιστικό ίδρυμα της ελληνικής εφοπλιστικής αστικής τάξης, της οικονομικής και ιδεολογικής κορυφής των ντόπιων αφεντικών, που:

ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

τη φαλινοθηρία του Ωνάση στα 50s, την πετρελαιοκηλίδα από το σαπιοκάραβό του στη Νέα Αγγλία τα 70s, τα νομικά σκάνδαλα για τις σημαίες των πλοίων - φαντασμάτων του, την ανοιχτή συνεργασία και υποστήριξη της Χούντας των Συνταγματάρχων και την παραχώρηση βίλας στον Παπαδόπουλο, την πλήρη κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων στα πλωτά του κάτεργα, την μεταχείριση γυναικών ως «τρόπαια». Πλασάρει πως «αποστολή της είναι η προβολή του σύγχρονου πολιτισμού» ενώ στην πραγματικότητα

ΦΥΛΑΚΙΖΕΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

μέσω της ασύστολης ιδιοποίησης βιωμάτων και απόψεων καλλιτεχνών που ξεπουλάνε (ή ακόμα χειρότερα, κερνάνε) χάριν μιας ευκαιριακής προβολής τα έργα και την εργασία τους στη STEGI σχετικά με το φύλο, τη φυλή, τη φτώχεια και την πολιτικοποίηση. Η πλήρης απονεύρωση των δήθεν «ριζοσπαστικών» μηνυμάτων από τη STEGI στοχεύει αφενός στην αφομοίωση, μέσω της καλλιτεχνικής αναπαράστασης, όσων έχουν βιωθεί, αφετέρου στην κατοχύρωσή της ως ιδρύματος που δήθεν αφογκράζεται τη δημιουργία, ενώ στην πραγματικότητα επενδύει στην κατασκευή «συλλογικών» έργων που διαφημίζουν το δικό της καπιταλιστικό πολιτιστικό brand. Η «υποστήριξη των ελλήνων δημιουργών» σημαίνει συχνά απλήρωτη εθελοντική εργασία, με αντάλλαγμα την υπόσχεση για ατομική προβολή και μελλοντικά μικροκονέ. Δεν υπάρχει κανένα κομμάτι της τάξης μας, καμία αντικουλτούρα που να μην κινδυνεύει σήμερα από τον ιδεολογικό πόλεμο που εξαπολύει η STEGI, καθώς

ΥΠΟΝΟΜΕΥΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

κάνοντας τσιφλίκι της ένα ολόκληρο πάρκο, το Πεδίο του Άρεως, αυξάνοντας την έτσι κι αλλιώς ασφυκτική επιτήρησή του από εταιρείες security και μπάτσους, αποκλείοντας την πρόσβαση όσων έχουν ανάγκη το πάρκο, «εξαγνίζοντάς» το από την παρουσία αστέγων και τοξικοεξαρτημένων, απαγορεύοντας κάθε πολιτική παρέμβαση, συμβάλλει στην μετατροπή μιας ολόκληρης περιοχής σε λούνα παρκ τουριστών και gentrified ανθρώπων που αναζητούν στιγμές αυθεντικότητας μέσα από την επίσκεψη στις πιο αποστειρωμένες καλλιτεχνικές εκθέσεις.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ ΕΞΩ ΑΠΟ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Υπάρχει σήμερα τέχνη που παράγεται από τα κάτω για να μοιραστεί ισότιμα, τέχνη που φτύνει το κέρδος και τους θεσμούς, υπάρχουν παράνομα gaves, αυτοοργανωμένες συναυλίες, DIY εκθέσεις και θεατρικά, υπάρχουν καταλήψεις υπό απειλή εκκένωσης που εμφανίζονται μπροστά μας ως ένας άλλος κόσμος, ως μια προοπτική για την οριζόντια κάλυψη των αναγκών και των επιθυμιών μας, προωθώντας την

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

επιτροπή αγράμματων και άτεχνων

...ΚΑΙ ΜΙΑ

[αφίσα που κυκλοφόρησε από την "επιτροπή αγράμματων και άτεχνων" στην περιοχή του Πεδίου του Άρεως ως]

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

γιατί δεν υπάρχει προϊστορία του κέρδους...

Στάση πρώτη: Γαλλία. Έτος 1305

Βρισκόμαστε σε μια εμποροπανήγυρη. Οι περιοδεύοντες έμποροι έχουν φτάσει απ' το πρωί με την ένοπλη φρουρά τους, έχουν στήσει τις φανταχτερές τέντες τους κι έχουν αρχίσει τις συναλλαγές, είτε μεταξύ τους είτε με τους ντόπιους. Μια ποικιλία από εξωτικά προϊόντα διατίθενται προς πώληση: μεταξωτά και ταφτάδες, μπακαρικά κι αρώματα, προβιές και γούνες. Κάποια απ' αυτά έχουν έρθει από την Ανατολική Μεσόγειο, άλλα από την Σκανδιναβία, κι άλλα από μέρη γειτονικά. Μαζί με τον απλό κοσμάκη, οι άρχοντες και οι αρχόντισσες της περιοχής επισκέπτονται τους πάγκους, ανυπόμονοι να διασκεδάσουν την ανία της άνετης αρχοντικής ζωής τους. Μαζί με τα αξιοπερίεργα είδη από την Αραβία εμπλουτίζουν το λεξιλόγιό τους και με λέξεις απ' αυτήν την πολύ μακρινή χώρα: ντιβάνι, σιρόπι, ταρίφα, ταλκ, σπανάκι, ζαφορά.

Αλλά μέσα στις τέντες, αντικρίζουμε ένα παράξενο θέαμα. Τα λογιστικά βιβλία που είναι ανοιχτά πάνω στο τραπέζι, μερικές φορές δεν είναι παρά απλά τεφτέρια όπου γράφονται οι συναλλαγές. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα απ' το τεφτέρι ενός εμπόρου λέει: "Άνδρας χρωστάει δέκα χρυσά φλορίνια από την Πεντηκοστή. Το όνομά του μου διαφεύγει". Οι υπολογισμοί γίνονται κυρίως με ρωμαϊκούς αριθμούς και συχνά τα αθροίσματα είναι λάθος. Οι διαιρέσεις με διψήφιο διαιρέτη αποτελούν σκοτεινό μυστήριο και η χρήση του μηδενικού δεν είναι απόλυτα κατανοητή. Όμως, παρόλα τα φανταχτερά εκθέματα και τον ενθουσιασμό του κόσμου, το μέγεθος της εμποροπανήγυρης είναι κάτι το ασήμαντο. Ολόκληρη η ποσότητα των εμπορευμάτων που φθάνουν στη Γαλλία, στη διάρκεια ενός έτους, μέσα από το πέρασμα του Saint Gothard, δεν είναι αρκετά για να γεμίσουν ένα σύγχρονο φορτηγό τραίνο. Το σύνολο των εμπορευμάτων που μεταφέρονται από το μεγάλο ενετικό στόλο δεν θα έφταναν να γεμίσουν ένα σύγχρονο εμπορικό πλοίο.

Επόμενη στάση. Γερμανία. Το έτος 1550.

Ο Αντρέας Ριφ, ένας γενειοφόρος έμπορος, ντυμένος τη γούνα του, γυρίζει στο σπίτι του στο Μπάντεν. Σ' ένα γράμμα στη γυναίκα του, γράφει ότι επισκέφθηκε τριάντα αγορές και ότι έχει κάνει πληγή από τη σέλα. Επίσης δείχνει να ενοχλείται από τα μικροπροβλήματα των καιρών. Καθώς ταξιδεύει τον σταματάνε κάθε δέκα μίλια για να πληρώσει διόδια. Στη διαδρομή μεταξύ Βασιλείας και Κολωνίας πληρώνει τριάντα μιαφορές.

Και δεν είναι μόνο αυτό. Κάθε κοινότητα που επισκέπτεται έχει το δικό της νόμισμα, τους δικούς της κανονισμούς και τη δική της έννομη τάξη. Μόνο στην περιοχή γύρω από το Μπάντεν, υπάρχουν περίπου 112 διαφορετικά μέτρα μήκους, 92 διαφορετικά μέτρα μετρήσεως επιφάνειας, 65 διαφορετικά μέτρα όγκου στερεών, 163 μέτρα δημητριακών και 123 μέτρα υγρών, 63 ειδικά μέτρα για οινοπνευματώδη και 80 διαφορετικά ζύγια μιας λίβρας.

Προχωράμε: βρισκόμαστε στη Βοστώνη το έτος 1639.

Μια δίκη βρίσκεται σε εξέλιξη. Κάποιος Ρόμπερτ Κιν, "ένας υπερίλικας διδάσκαλος του Ευαγγελίου, άνθρωπος επιφανής, πλούσιος και πατέρας ενός παιδιού, παραβαίνοντας τη συνείδησή του και το λόγο του Ευαγγελίου", κατηγορείται για ένα αποτρόπαιο έγκλημα: έβγαλε κέρδος πάνω από έξι πένες ανά σελίνι, κέρδος εξωφρενικό. Το δικαστήριο συνεδριάζει για να αποφασίσει αν θα τον τιμωρήσει για το έγκλημά του με αφορισμό αλλά, λόγω του προτέρου έντιμου βίου του, οι δικαστές έδειξαν επιείκεια και τον απίλλαξαν βάζοντάς του πρόστιμο διακοσίων λιρών. Όμως ο κακομοίρης ο κύριος Κιν είναι τόσο αναστατωμένος ώστε ενώπιον των γερόντων της Εκκλησίας "με δάκρυα στα μάτια ομολογεί ότι έχει μια άπληστη και διεφθαρμένη ψυχή". Ο πάστορας της Βοστώνης δεν μπορεί να αντισταθεί σε αυτή τη μοναδική ευκαιρία να εκμεταλλευτεί το ζωντανό παράδειγμα ενός αμετανόητου αμαρτωλού και χρησιμοποιεί την πλεονεξία του Κιν ως παράδειγμα για να αστράψει από τον άμβωνα στο κήρυγμα που βγάζει την επόμενη Κυριακή σχετικά με κάποιες δόλιες αρχές που διέπουν το εμπόριο. Ανάμεσα σ' αυτές είναι και οι ακόλουθες:

1. Ότι ένας έμπορος μπορεί να πουλάει όσο πιο ακριβά μπορεί και να αγοράζει όσο πιο φτηνά μπορεί.
2. Ότι αν κάποιος έμπορος υποστεί ζημιά σε κάποια εμπορεύματα λόγω θαλάσσιων μεταφορών κ.λ.π., μπορεί να αυξήσει την τιμή των υπολοίπων εμπορευμάτων του.
3. Ότι μπορεί να πουλάει όσο αγόρασε, παρ' όλο που πλήρωσε πολύ ακριβά..."

Όλα αυτά είναι δόλια κραυγάζει ο πάστορας. Το να επιδιώκεις τα πλούτη για τα πλούτη και μόνο, σε κάνει δούλο της πλεονεξίας.

Επιστρέφουμε τώρα στην Αγγλία και τη Γαλλία.

Στην Αγγλία ένας μεγάλος εμπορικός οργανισμός, η “Εταιρία Ριψοκίνδυνων Εμπόρων”, συνέταξε το καταστατικό της. Ανάμεσα στα άρθρα του περιλαμβάνονται και τα εξής που αφορούν τα μέλη της εταιρίας: απαγορεύονται η μη κόσμια γλώσσα, οι καβγάδες μεταξύ των μελών, η καρτοπαιξία και οι κυνηγετικοί σκύλοι. Κανένας δεν επιτρέπεται να κυκλοφορεί μεταφέροντας ασουλούπωτους μπόγους. Πραγματικά πρόκειται για μια περίεργη εταιρία που μάλλον θυμίζει τεκτονική στοά.

Στη Γαλλία επιδεικνύεται έντονη νεοτεριστική δραστηριότητα στον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας κι ο Κολμπέρ αναγκάζεται το 1666 να εκδώσει μια διάταξη για να εμποδίσει αυτή την επικίνδυνη και διαλυτική τάση. Στο εξής λοιπόν, τα υφάσματα της Ντιζόν και της Σελανζί θα διαθέτουν ακριβώς 1.408 κλωστές συμπεριλαμβανομένης και της ούγκιας, ούτε περισσότερες ούτε λιγότερες. Στην Ωξέρρη της Βουργουνδίας και σε άλλες δυο βιομηχανικές πόλεις, οι κλωστές πρέπει να είναι 1.376. Στη Σατιγιόν 1.216. Οποιοδήποτε ύφασμα βρεθεί ακατάλληλο θα δυσφημείται. Αν αυτό επαναληφθεί, τότε θα διαπομπεύεται ο έμπορος.

Υπάρχει κάτι το κοινό σ’ όλα αυτά τα σκόρπια στιγμιότυπα αλλοτινών κόσμων. Και είναι το εξής: Πρώτον, η ιδέα της ευπρέπειας (για να μην πούμε της αναγκαιότητας) ενός συστήματος οργανωμένου στη βάση του προσωπικού κέρδους δεν έχει παγιωθεί. [Το κέρδος εδώ είναι περισσότερο η έννοια του προσωπικού οφέλους (gain) και όχι η συγκεκριμένη οικονομική κατηγορία “κέρδος” (profit)]. Δεύτερον, ένας ξεχωριστός, ανεξάρτητος, οικονομικός κόσμος δεν έχει ακόμη απαγκιστρωθεί από το κοινωνικό του πλαίσιο. Ο κόσμος των πρακτικών υποθέσεων είναι αναπόσπαστα δεμένος με τον κόσμο της πολιτικής, κοινωνικής και θρησκευτικής ζωής. Μέχρι να χωριστούν οι δυο κόσμοι, τίποτα δεν θα θυμίζει το ρυθμό και την ατμόσφαιρα της σύγχρονης ζωής. Και για να χωριστούν αυτοί οι κόσμοι πρέπει να μεσολαβήσει ένας μακροχρόνιος και σκληρός αγώνας.

Μπορεί να μας φαίνεται περίεργο ότι η ιδέα του κέρδους είναι σχετικά πρόσφατη. Διδασκόμαστε στο σχολείο ότι ο άνθρωπος είναι, κατά βάση, ον κτηνικό κι ότι αν τον αφήναμε ελεύθερο, θα φερόταν όπως κάθε επιχειρηματίας που σέβεται τον εαυτό του. Μας λένε ότι το κίνητρο του κέρδους είναι τόσο παλιό όσο και ο άνθρωπος.

Αλλά δεν είναι έτσι. Το κίνητρο του κέρδους, όπως το γνωρίζουμε, είναι μόνο τόσο παλιό όσο και ο “σύγχρονος άνθρωπος”. Ακόμα και σήμερα, το κέρδος για το κέρδος είναι μια έννοια ξένη σε μεγάλη μερίδα του πληθυσμού της γης και η απουσία της είναι εμφανέστερη στο μεγαλύτερο κομμάτι της καταγεγραμμένης ιστορίας. Ο σερ Γουίλιαμ Πέττυ, ένας εκπληκτικός τύπος που έζησε το 17ο αιώνα (ο οποίος υπήρξε βοηθός καμαρότου, γυρολόγος, υφασματέμπορος, γιατρός, καθηγητής μουσικής και ιδρυτής μιας σχολής με την επωνυμία “Πολιτική Αριθμητική”), υποστήριζε ότι, όταν οι μισθοί ήταν ικανοποιητικοί, “ήταν δύσκολο να βρεις εργάτες, γιατί είναι τόσο ακόλαστοι, που δουλεύουν μόνο για να τρώνε ή μάλλον για να πίνουν”. Και ο σερ Πέττυ δεν εξέφραζε απλώς τις προκαταλήψεις των ασών των ημερών του. Επισήμηνε ένα γεγονός που μπορεί ακόμα να παρατηρηθεί ανάμεσα στους μη εκβιομηχανισμένους λαούς του κόσμου: μια αμάθητη εργατική δύναμη, ασυνήθιστη στη μισθωτή εργασία, άβολη στα πλαίσια της βιομηχανικής ζωής, ανεξοικειωτή με την ιδέα της συνεχούς βελτίωσης του

βιοτικού επιπέδου, δεν πρόκειται να δουλέψει σκληρότερα αν αυξηθούν οι αμοιβές: απλούστατα θα αυξήσει τη σκόλη της. Η έννοια του κέρδους, η ιδέα ότι κάθε εργαζόμενος όχι μόνο μπορεί αλλά και πρέπει να παλεύει διαρκώς για να βελτιώνει την υλική του κατάσταση, ήταν μια ιδέα άγνωστη στα πλατιά κατώτερα και μεσαία στρώματα της αιγυπτιακής, ελληνικής, ρωμαϊκής και μεσαιωνικής κουλτούρας και άρχισε να εμφανίζεται σποραδικά κατά την εποχή της Αναγέννησης και της Μεταρρύθμισης, ενώ ήταν λίγο πολύ άγνωστη στους περισσότερους πολιτισμούς της Ανατολής. Ως μόνιμο και πανταχού παρόν χαρακτηριστικό της κοινωνίας είναι τόσο πρόσφατο όσο και η ανακάλυψη της τυπογραφίας...

Αγορές υπάρχουν από αρχαιοτάτων χρόνων. Οι πλάκες της Τελ ελ-Αμάρνα μαρτυρούν την ύπαρξη έντονων εμπορικών συναλλαγών μεταξύ των Φαραώ και των βασιλιάδων της Ανατολικής Μεσογείου το 1440 π.Χ.: χρυσός και πολεμικά όπλα ανταλλάσσονταν με σκλάβους και άλογα. Αλλά, ενώ η έννοια της ανταλλαγής είναι, ασφαλώς, τόσο παλιά όσο και ο άνθρωπος, όπως και με την έννοια του κέρδους, δεν πρέπει να κάνουμε το λάθος να συμπεράνουμε ότι ολόκληρος ο κόσμος έχει τις συναλλακτικές τάσεις που έχει σήμερα ακόμα κι ένα σχολιαρόπαιδο των δυτικών χωρών. Για να δώσουμε ένα γλαφυρό παράδειγμα, αναφέρεται ότι μεταξύ των ιθαγενών Μαορί της Νέας Ζηλανδίας δεν μπορείς να ρωτήσεις πόσα τρόφιμα κοστίζει ένα αγκίστρι, γιατί ανταλλαγή αυτού του είδους δεν γίνεται ποτέ, οπότε αυτή η ερώτηση φαίνεται γελοία. Αντίθετα, όμως, σε κάποιες από τις κοινότητες της Αφρικής είναι απόλυτα θεμιτό να ρωτήσεις πόσα βόδια απαιτούνται για μια γυναίκα –το είδος της ανταλλαγής που εμείς αντιμετωπίζουμε όπως οι Μαορί την ανταλλαγή τροφίμων με αγκίστρια (μολονότι, εκεί που εξακολουθεί να υφίσταται ο θεσμός της προίκας, η απόσταση ανάμεσα σ’ αυτούς και αυτούς τους αφρικανούς μειώνεται).

Αλλά οι αγορές, είτε πρόκειται για ανταλλαγές μεταξύ πρωτόγονων φυλών, όπου τα αντικείμενα στοιβάζονται καταγής, είτε πρόκειται για τα συναρπαστικά περιοδεύοντα παζάρια του Μεσαίωνα, δεν είναι το ίδιο με το σύστημα της αγοράς. Γιατί το σύστημα της αγοράς δεν είναι απλώς ένα μέσο ανταλλαγής αγαθών. ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ...

Αποσπάσματα από το βιβλίο του R. Heilbroner:
“οι φιλόσοφοι του οικονομικού κόσμου”, 1998

Ο Τάσος Σκορδάκης είναι εμβληματική φιγούρα στην μεταπολιτευτική ιστορία του Αιγάλεω.

Μέλος του ΚΚΕ και οργανωτής της ΚΝΕ Αιγάλεω στα τέλη του '70 διαγράφηκε από το Κόμμα μια και έκφραζε πια τις θέσεις της καταστασιακής διεθνούς. Ο πόλεμος που του ασκήθηκε από το Κόμμα ήταν τόσο εξοντωτικός που, εντέλει, τον οδήγησε σε εγκλεισμό σε ψυχιατρική κλινική. Το Νοέμβριο του 1981 συμμετείχε στην κατάληψη του Μποδοσάκειου (απέναντι από την κεντρική είσοδο του Μπαρουτάδικου) και υπερασπίστηκε τη θέση για τη δημιουργία ενός αντιεμπορευματικού χώρου, τη συγκρότηση ενός προπυργίου ενάντια στις ιδεολογίες και τους θεσμούς του αστικού πολιτισμού. Μετά από μερικά χρόνια άνοιξε ένα βιβλιοπωλείο στην περιοχή. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 ο Τάσος πεθαίνει καταπονημένος από ένα βαρύ άσθμα. Το 1991 εκδίδεται από δικούς του ανθρώπους συλλογή με ποιήματά του.

Καταδικασμένοι,
το μόνο τους μέσο, η Αστυνομία,
για ένα μόνο σκοπό,
ν' αδειάζουν φέρετρα
για ν' ανασάνουν μέλλον
και να σχεδιάζουν πρόοδο.

Τσακίστε τους, φίλοι.

Ζωγραφιά

σύννεφα και στάχια
μαύρος καταγισμένος ουρανός
μαύρες σκιές θερίζουν
κάτασπρα πρόσωπα με μαύρα μαντήλια:
έφτασε η ώρα της γέννας
τώρα που το στάχυ ασκόρπιστο δεν έμεινε.

έπαιξε σωστά και κέρδισε σωστά
χαίρομαι τα γεννητούρια
Ακούστε με πως χαίρομαι
όλοι πρέπει να το μάθουν

Τα δώρα για πλούσιους καλάνε το στομάχι

Τώρα πια δεν κλαίει ποτέ. Γιατί;
ο παλνός πόνος στην κοιλιά;

Δώστε ένα παιδάκι
η δεκάρα πεινάει

Να ξανακερσίσω ό,τι έχασα χθες

Κλεφτοπόλεμος στα ζιζάνια

Αρχίζει με λοξές ματιές.
Μετά εκλεγουν σιωπηρά σε άπταιστη δημοκρατία, αρ-
χηγούς από τις ρίζες τους.
Αργά και σταθερά ξεφυτρώνουν.
Αναποδογυρίζουν με αργή ακροβατική (slow motion)
περιστροφή,
και οι ρίζες παίρνουν θέση κορώνας.
Γέλια πολλά.
Προκλήσεις τινάζονται.
Βρβείο θεσπίζεται: Ένα κοίταγμα, όχι λοξό,
για τον πρωταθλητή της πιο απαλής, γατίσιας,
τρομώδους κίνησης.

Ο πρωταθλητής εξαχνώνεται,
γίνεται βαμβανόσκονη σαν άσπρο σύννεφο
και σκεπάζει με το σχήμα του
τον ύπνο των αδελφών του ζιζανίων
γλυκά, σαν άσπρη καπαρτίνα το σκέπασμα
Όνειρα γλυκά, φίλοι μου
έτσι να! Όλοι ήσυχοι.
Τους μέτρησε και βρήκε μια για πάντα
ποιο είναι το νούμερο για την επίθεση.

κι άγουρος πέτρα πελεκά
αλήθεια κι όχι χωρατά
με τόνα του το χέρι
χειμώνα καλοκαίρι
με δυο φιλιά
τη θάλασσα την γύφτισσα
την κάνω περιβόλι
και στο φιλί μου αν κρατηθείς
βρόχι πονηρό μεν το σκιαχτείς
φορτώσου το γέλιο μου
βάλε το στη φτυσιά σου
και πες τους το έτσι
με καλοζυγισμένο σκαμπλήλι:
δεν μου κάνετε.

Ευσυνείδητο κλεφτρόνι
μπάφιασε απ' τις ανόητες ερωτήσεις που του έκαναν
Αντί να βλέπουν τα ωραία του μάτια
και να γελούν
αυτοί ρωτούσαν για το καταφερτζίδικο παιχνίδι του
και της θέλησής του τα γεννοβολήματα.
Ρωτούσαν. Όμως κανένας δεν πλησίαζε
Κρυώναν και φώναζαν τη μαμά τους.
Ζεστός αυτός ήταν που έφτασε τη νύχτα ζωντανός.

Πες αντίο στ' ακνάρια σου
κι άστα να περπατήσουν στο κύμα,
θα κάνουν φτερά και θα γυρίσουν να σε πάρουν
σύννεφα θριάμβουν θα γίνουν στριγγλιά στ' αυτιά σου
το άγριο γεννά την οικειότητα

Μιλάω με δεδομένα
θα αμαρτήσουμε με κάθε τρόπο
μιλάω με βαθύ ανθρωπισμό
όλα πρέπει να καταλήξουν στην ήττα
με βαθύ ύφος
να ξεραθεί ο τάφος της καύνωσης,
η αμοιβή μου: (ως αναφερόμενος από αυτούς:)
Μάγισσες! στην πυρά!
(Τί παράξενο που έχουμε τόσο δύναμη
να τους προσφέρουμε αυτή τη μέρα χαράς
να ζητήσουν: στην πυρά!!)
Τότε πράγματι, τους είπαμε όσα γνωρίζουμε
κι αυτοί απάντησαν αποδεχόμενοι τα:
στην φωτιά!
Αλλά κανείς δεν θα τολμήσει να βγει έξω
να μαζέψει τα καμμένα κουφάρια
Ένα γέλιο θα σας σκοτώσει!
(ποτέ δεν είναι αργά!
επιμένουν τα φρεσκοπλυμένα κουφάρια)
τα χαιρετώ όλα:
Η μέρα του καδιού θα βγάλει σίδερο από το στόμα της

Αγγελική και τρισαγγελική μου
πόλη Αθήνα μου Αγάπη μου
η πηγή μου, να μου ζήσεις
καταφθάνει η ώρα που θα σε κάψουμε.
Και θα το χαρούμε, όσο τραβάει η ψυχή μας.
θα σας μιλήσουμε Αρχαία, Νέα απλά
καθαρευουσιάνικα καθαρά Αναρχικά
δηλαδή σε γλώσσα Ελληνική
Γλώσσα, φωτιά και παιχνιδιάρια
ψέμμα κανένα απ' αθυρόστομο
Άλλωστε πιστοποιικάδες είμαστε
και χαιρόμαστε για την τιμή που μας κάνουμε
τη ζημιά σας εμείς να την γεννάμε

από τον ανέφικτο έρωτα
δεν θα απαλλαγούμε ποτέ
είμαι σε αρμονία με τον εαυτό μου
το πιο όμορφο σε λαχανιάζει πιο πολύ.

Μόνο εγώ έμεινα λεύτερος
κι αυτό κατά τύχη.
Πολύ θα το 'θελα να το εξηγήσω αυτό
αλλά δεν βρίσκω εξήγηση.
Είμαι το πρώτο έργο της Δημιουργίας
αφ'ότου παρέβηκα όλες τις εντολές.

φέρτε πλύσιμο απ' το ακριβό
να βγω ακριβός!

Τι θρίαμβος σωστός!

Αν με χρειαστείτε εδώ έξω θάμαι
συννοριακός είμαι (ο χάρτης μου είναι η πατρίδα μου)

Πού τραβώ δεν ξέρω
τον δρόμο μου τραβώ
ποιός δίνει πεντάρα γι' αυτό;

Αν δεν με φιλήσετε, θα είστε δολοφόνος
εγώ δεν κρύβω ποιος είμαι
διότι εγώ έκανα πάντα του κεφαλιού μου
Τους το 'πα γελώντας
Αν κατά την απουσία μου γυρίσω
κράτα με μέχρι να επιστρέψω
για να ματαγίνω φυσιολογικός.

Καταδικασμένοι,
το μόνο τους μέσο, η Αστυνομία,
για ένα μόνο σκοπό,
ν' αδειάζουν τα φέρετρα
για ν' ανασάνουν το μέλλον
και να σχεδιάζουν πρόοδο.
Τσακίστε τους, φίλοι

Θέλουμε να σας σκοτώσουμε
Σας το λέμε για να φοβηθείτε

Τα κυάλια τι τα θες;
Για να φέρω κοντά τα όνειρα

ρουφιάνες γλώσσες είναι τα ρολόγια

μια λαμπερή πόλη κι όλοι σκιές
το μεγάλο φινάλε

**ΦΕΡΤΑΎ
ΛΙΚΑ**

fertaylika.org

για επαφή:
fertaylika@gmail.com